

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)



คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๕๕/๒๕๖๙

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๕๙๐/๒๕๖๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๒๕ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๙

ระหว่าง { นายสรณ บุญใบชัยพฤกษ์ ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์
และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้เป็นคดีที่อธิบดีศาลปกครองกลางมีคำสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยเร่งด่วนตามข้อ ๔๙/๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องโดยมีสาระสำคัญสรุปได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกจากผู้ถูกฟ้องคดีให้เป็นกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กรรมการ กสทช.) ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค และได้เสนอชื่อผู้ฟ้องคดีไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ โดยในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ที่ประชุมวุฒิสภาได้มีมติให้ความเห็นชอบผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (ประธานกรรมการ กสทช.) ประธานวุฒิสภาจึงได้แจ้งมติที่ประชุมดังกล่าวให้นายกรัฐมนตรีทราบเพื่อดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง โดยเมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. ต่อมา



/ระหว่าง...

ระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการ กสทช. สำนักงานเลขาธิการ
นายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ลับ ที่ นร ๐๔๐๔/๒๐๒๙ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๙ ถึงเลขาธิการ
วุฒิสภา ขอให้พิจารณาดำเนินการกรณีปัญหาคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดี สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
จึงส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณา ซึ่งผลปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
สรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙
ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ เรื่อง การพิจารณาคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของประธาน
กรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ โดยวินิจฉัยว่า
ผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล
รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ในช่วงก่อนเข้ารับตำแหน่ง อันมีลักษณะเป็นลูกจ้างของ
หน่วยงานของรัฐ จึงมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรร
คลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม
พ.ศ. ๒๕๕๓ และถือว่าผู้ฟ้องคดีสละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๑๘
ประกอบมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของ
ผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากมีสถานะเป็นคำสั่งทางปกครองซึ่งต้องออกโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ
แต่อำนาจในการพิจารณาหรือวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีที่
ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. ของผู้ถูกฟ้องคดีได้สิ้นสุดลงตั้งแต่ได้เสนอรายชื่อผู้ได้รับ
การคัดเลือกไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว กล่าวคือ ขั้นตอนการได้มาซึ่งรายชื่อ
ผู้สมควรได้รับเลือกเป็นกรรมการโดยวิธีการสรรหา เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ส่วนการเลือก
และการแต่งตั้งกรรมการ เป็นอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภา ซึ่งแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ผู้ถูกฟ้องคดี
จึงมีอำนาจหน้าที่เพียงกระบวนการในขั้นตอนการสรรหาบุคคลที่สมควรได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่ง
กรรมการ กสทช. เท่านั้น อีกทั้ง มาตรา ๑๖ วรรคห้า ประกอบมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
ดังกล่าว มิใช่บทบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีวินิจฉัยว่ามีเหตุแห่งการสละสิทธิเกิดขึ้นแล้วหรือไม่
และผู้ฟ้องคดีก็ได้แสดงหลักฐานต่อประธานวุฒิสภายามกำหนดเวลาแล้ว จึงไม่อาจถือว่าผู้ฟ้องคดี
สละสิทธิโดยชอบได้ ส่วนที่มาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้คำวินิจฉัยของ
ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นที่สุด แต่ก็ไม่ตัดอำนาจศาลปกครองในการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมาย
ของคำวินิจฉัยนั้น ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓ วรรคสอง ได้บัญญัติ
รับรองหลักความชอบด้วยกฎหมายของการใช้อำนาจอธิปไตยไว้ เจ้าหน้าที่ของรัฐจะกระทำการที่มี
ผลกระทบต่อสิทธิ หน้าที่หรือสถานภาพทางกฎหมายของบุคคลได้ก็ต่อเมื่อมีกฎหมายให้อำนาจ
และต้องใช้อำนาจภายในขอบเขตวัตถุประสงค์และกระบวนการที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น
ดังนั้น เมื่อไม่มีบทบัญญัติใดให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีวินิจฉัยว่ากรรมการ กสทช. ซึ่งได้รับพระบรม
ราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งแล้ว มีปัญหาเรื่องขาดคุณสมบัติ มีลักษณะต้องห้าม สละสิทธิ
หรือพ้นจากตำแหน่ง ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจพิจารณาในเรื่องดังกล่าวได้ และเมื่อกฎหมายมิได้



/บัญญัติ...

บัญญัติกระบวนการเฉพาะสำหรับกรณีที่มีการกล่าวอ้างภายหลังว่าผู้ได้รับแต่งตั้งขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม การตีความย่อมต้องรักษาโครงสร้างและดุลยภาพระหว่างองค์การตามที่กฎหมายกำหนดไว้ กล่าวคือ กระบวนการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งย่อมต้องผ่านวุฒิสภาซึ่งเป็นองค์กรที่ให้ความเห็นชอบ และหากมีมติโดยชอบให้พ้นจากตำแหน่ง ก็จะต้องเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่ง มิใช่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติแล้วก่อให้เกิดผลเป็นการพ้นจากตำแหน่งโดยทันที เทียบเคียงคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๕-๒๗/๒๕๕๕ และคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๖/๒๕๕๕ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้อ้างอิงถึงบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ เรื่อง การดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. และกรรมการ กสทช. ก็ขัดแย้งกับคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวอย่างชัดแจ้ง และยังขัดแย้งกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๓๕/๒๕๔๔ เช่นกัน แต่เมื่อความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นเพียงความเห็นทางกฎหมาย ไม่ใช่คำวินิจฉัยหรือคำพิพากษาของศาล ไม่มีสถานะเป็นกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจอ้างอิงและตีความปรับใช้ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อก่อให้เกิดอำนาจใหม่หรือขยายขอบเขตอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีให้เกินกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้ได้ และโดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยประเด็นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกระเบียบคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการเสนอเรื่องเพื่อให้คณะกรรมการสรรหาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งระบุชัดเจนว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจวินิจฉัยเฉพาะคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกตามมาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เท่านั้น ประกอบกับมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติเหตุพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ กสทช. โดยแยก (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ กับ (๕) กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๘ อย่างชัดเจน แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าเหตุพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๘ มิใช่ส่วนหนึ่งของการวินิจฉัยปัญหาขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ ที่อยู่ในกรอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดี ประกอบกับผู้ตรวจการแผ่นดินได้เคยมีคำวินิจฉัยและข้อเสนอแนะว่า พระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดเฉพาะอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีในการวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหา



/เท่านั้น...

เท่านั้น มิได้กำหนดอำนาจในการวินิจฉัยกรณีผู้ที่ได้รับการคัดเลือกหรือดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. โดยมีข้อแนะนำให้พิจารณาศึกษาปัญหาดังกล่าวเพื่อดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายต่อไป ดังนั้น การที่คำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ จะระบุว่า ผู้ฟ้องคดีสละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่ง อันเป็นการวินิจฉัยย้อนหลังและเป็นการปฏิเสธสถานะของผู้ฟ้องคดีนับแต่ต้น โดยมุ่งให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจดำรงตำแหน่งต่อไปได้ ทั้งที่การสละสิทธิโดยสภาพต้องเกิดจากเจตนาหรือผลทางกฎหมายที่เกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขข้อขัดแย้งในช่วงเวลาที่กฎหมายกำหนด มิใช่สถานะที่องค์กรของรัฐจะสร้างย้อนหลังขึ้นภายหลังจากบุคคลได้รับแต่งตั้งและปฏิบัติหน้าที่มาหลายปีแล้ว

ในส่วนของการกระบวนกรขั้นตอนการพิจารณาประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีในตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีมีสถานะเป็นคู่กรณีกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นเหตุให้ขาดความเป็นกลางตามมาตรา ๑๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีได้เคยมีหนังสือโต้แย้งและคัดค้านการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดียังคงดำเนินการต่อไป ทั้งจัดการประชุมและมีมติให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงและส่งข้อมูล รวมทั้งให้ผู้ฟ้องคดีเข้าให้ถ้อยคำชี้แจงต่อผู้ถูกฟ้องคดีในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๙ และวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๙ ตามลำดับ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดียังได้มีการออกประกาศเปิดรับข้อมูลและข้อเท็จจริงจากบุคคลทั่วไปเพื่อประกอบการพิจารณาคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภา ฉบับลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๙ ขอให้พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังกล่าว และขอให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดียุติการดำเนินการที่ปราศจากฐานอำนาจตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีย่อมตกอยู่ในฐานะเป็นคู่กรณีเองกับผู้ฟ้องคดี มิได้อยู่ในฐานะเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการผู้พิจารณาที่เป็นกลางอีกต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องหยุดการพิจารณาเรื่องไว้ก่อนตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดียังคงพิจารณาและวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีต่อไปจนมีคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ จึงเป็นการดำเนินกระบวนกรขั้นตอนที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดียังมีเหตุอื่นใดซึ่งมีสภาพร้ายแรงตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กล่าวคือ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่อ้างว่ามีอำนาจในการพิจารณาประเด็นเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี นั้นขัดแย้งกับคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๕-๒๗/๒๕๕๕ และไม่มีกฎหมายให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ย่อมถือว่ามีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และกรณีมิใช่เหตุจำเป็นเร่งด่วนที่อาจยกเว้นหลักความเป็นกลางได้ และโดยที่กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการวินิจฉัยประเด็นเรื่องคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี โดยไม่ครบองค์ประชุมและมีเจตนาให้ผู้ที่ไม่ได้เป็นกรรมการสรรหาฯ ชุดเดิม เข้าร่วมนับองค์ประชุมและร่วมลงคะแนนเสียง นั้น เห็นว่า คณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ไม่น่าไว้วางใจ



/รัตนกร...

รัตนกร เป็นกรรมการ ส่วนนายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ประธานกรรมการสรรหา กสทช. มีอายุ ๗๐ ปี ๘ เดือน (เกิดวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๘) ในวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ดังนั้น องค์ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีจึงน้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการทั้งหมด ทั้งยังเป็นการขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นกรรมการสรรหา กสทช. แล้ว จึงไม่มีอำนาจตามมาตรา ๑๕/๑ วรรคสี่ ประกอบมาตรา ๗ ก (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกอบกับคณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ประกอบด้วย (๑) นายนภดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (๒) นายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ผู้พิพากษาศาลฎีกา (๓) นายวิษณุ วรรณฤณ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด (๔) นายณรงค์ รัฐอมฤต กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (๕) นางยุพิน ชลานนันทน์วัฒน์ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน (๖) นายสมศักดิ์ สุวรรณสุจริต ผู้ตรวจการแผ่นดิน และ (๗) นายเศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย แต่ในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อมีคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ นั้น คณะกรรมการประกอบไปด้วย (๑) นายนภดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (๒) นายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ผู้พิพากษาศาลฎีกา (๓) นายวิษณุ วรรณฤณ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด และ (๔) นายวิทย์ รัตนกร ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย จึงเห็นได้อย่างชัดแจ้งว่าไม่ใช่คณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีกลับมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๙ เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๙ ให้นายวิทย์ รัตนกร ถือว่าเป็นกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม โดยตำแหน่ง ซึ่งไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจวินิจฉัยประเด็นปัญหาดังกล่าว เพราะจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจที่จะวินิจฉัยคุณสมบัติของตนเองได้ ขัดต่อหลักความชอบธรรมและหลักเรื่องผลประโยชน์ขัดกัน อย่างชัดแจ้ง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๖๑/๒๕๖๑ ประกอบกับคำวินิจฉัยคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๖๔๔/๒๕๕๓ อีกทั้ง ธนาคารแห่งประเทศไทย เคยมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ธปท. ๓๑๘๒/๒๕๖๙ และ ด่วนที่สุด ที่ ธปท. ๓๑๘๓/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดี เพื่อขอให้พิจารณาข้อคัดค้านและโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ตลอดจนคุณสมบัติของนายวิทย์ รัตนกร ทั้งยังขอให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาหรือประเด็นดังกล่าวไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีกลับมิได้ดำเนินการแต่อย่างใด ประกอบกับนางยุพิน ชลานนันทน์วัฒน์ หนึ่งในคณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ได้เคยมีความเห็นโต้แย้งคัดค้านในประเด็นนี้ไว้แล้ว โดยเห็นว่า เมื่อการพิจารณาคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการ กสทช. เป็นการย้อนกลับไปในช่วงก่อนที่จะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ดังนั้น กรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ทุกคนที่ทำหน้าที่อยู่ ณ ขณะนั้น ย่อมต้องกลับมาทำหน้าที่ทุกคน การที่นายวิทย์ รัตนกร มีฐานะเป็นกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิมโดยตำแหน่ง จึงไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงโดยรอบด้าน มิใช่เลือกเฉพาะพยานหลักฐาน



/ที่สนับสนุน...

ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างเท่านั้น แต่ควรตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐาน ด้วยว่า ๑. หนังสือลาออกและวันที่การเป็นพนักงานของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลง ๒. สถานะของผู้ฟ้องคดี ในระบบบริหารงานบุคคลหลังวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๕ ๓. การมีหรือไม่มีคำสั่งแต่งตั้งหรือสัญญาจ้าง ฉบับใหม่ ๔. การมีหรือไม่มีอัตราเงินเดือน สิทธิประโยชน์ วันทำงาน และเวลาทำงานประจำ ๕. การมีหรือไม่มีอำนาจบังคับบัญชาและการควบคุมการทำงาน ๖. ลักษณะการรักษาผู้ป่วย ว่าเป็นการประกอบวิชาชีพเฉพาะคราวหรือเป็นงานประจำ ๗. เหตุผลด้านจริยธรรมและมนุษยธรรม ในการช่วยเหลือผู้ป่วย ๘. ความขาดแคลนแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ๙. ระเบียบมหาวิทยาลัย ที่เป็นฐานการจ่ายค่าตอบแทน ๑๐. เจตนาของผู้ฟ้องคดีว่ามีได้ประสงค์กลับเข้าทำงานในฐานะลูกจ้าง ๑๑. ความเป็นอิสระในการวินิจฉัยและรักษาผู้ป่วยตามมาตรฐานวิชาชีพ และ ๑๒. แนวคำพิพากษา ซึ่งแยกค่าตอบแทนวิชาชีพออกจากค่าจ้าง แต่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีกลับให้ความสำคัญกับชื่อเรียก “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” และการได้รับเงินโดยมิได้วิเคราะห์องค์ประกอบของนิติสัมพันธ์ การจ้างอย่างครบถ้วน ทั้งก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ไม่ได้ให้อีกาสผู้ฟ้องคดี ได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐาน ของตน และไม่ให้ผู้ฟ้องคดีตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกัน สิทธิของตน อันเป็นการละเมิดหลักสิทธิได้รับการรับฟังตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับกระบวนการพิจารณา ทางปกครองใช้ระยะเวลาเพียงแค่ ๓๗ วัน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่กระชั้นและแสดงให้เห็นถึงความเร่งรีบ อย่างผิดวิสัย ทั้งยังไม่เคยนำรายงานตรวจสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสาร และการโทรคมนาคม วุฒิสภา (ชุดที่ ๑๒) ซึ่งเป็นเอกสารที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้พิจารณา เข้าสู่ที่ประชุมวุฒิสภาเพื่อให้สมาชิกวุฒิสภาได้มีโอกาสอภิปรายและรับความเห็นชอบหรือการรับรอง แต่อย่างใด และโดยที่รายงานฉบับดังกล่าวถูกกำหนดขึ้นความลับไว้และไม่มีความน่าเชื่อถือเกี่ยวกับ แหล่งที่มาหรือความถูกต้องแท้จริงของเอกสาร ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจนำรายงานฉบับดังกล่าว มาอ้างอิงเพื่อพิจารณาวินิจฉัยประเด็นของผู้ฟ้องคดีได้ และโดยที่กรณีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นข้อคัดค้าน และได้แย้งไปยังกรรมการสรรหา กสทช. ทุกท่านตามหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๖๙ วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๙ และวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ก็เป็นเพียงการโต้แย้งอำนาจของ ผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อขอความเป็นธรรมเท่านั้น มิได้เป็นการชี้แจงข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับการประกอบ วิชาชีพอิสระในฐานะแพทย์ และไม่เป็นการยอมรับว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่และอำนาจตามกฎหมาย ในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ตรวจสอบ เรียกเอกสาร ใต้วง หรือวินิจฉัยสถานะของผู้ฟ้องคดี แต่อย่างใด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้ยกขึ้นโต้แย้งไว้โดยชัดแจ้ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีวินิจฉัยไม่ครบประเด็น และไม่รับข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการขัดต่อมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดให้คำสั่งทางปกครองต้องมีเหตุผลอ้างอิงข้อเท็จจริงอันเป็น สาระสำคัญและข้อกฎหมายที่อ้างอิงอย่างครบถ้วน



/ส่วนที่...

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาวินิจฉัย ประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงและไม่สอดคล้อง กับข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้น เนื่องจากมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับลักษณะต้องห้ามของกรรมการ กสทช. จะต้องไม่เป็นลูกจ้างของ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือราชการส่วนท้องถิ่น แต่พระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนด นิยามของคำว่า “ลูกจ้าง” ไว้ ประกอบกับก่อนวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ แม้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ ที่คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีสถานะเป็น “พนักงาน มหาวิทยาลัย” แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ลาออกจากการเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของโรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ จากนั้น ในช่วงระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ที่คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีสถานะเป็น “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” มิได้เป็น “ลูกจ้าง” ของมหาวิทยาลัยมหิดลแต่อย่างใด ทั้งนี้ สถานะการเป็น “ลูกจ้าง” ของ มหาวิทยาลัยมหิดลนั้น ข้อบังคับของมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลลูกจ้าง เงินรายได้ พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้กำหนดนิยามไว้ว่า “ลูกจ้าง” หมายความว่า พนักงานซึ่งจ้างจาก เงินรายได้ของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดลโดยได้แก่ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว “ลูกจ้างชั่วคราว” หมายความว่า ลูกจ้างที่จ้างให้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะ งานชั่วคราว และมีกำหนดระยะเวลาการจ้างไม่เกินปีงบประมาณ โดยให้ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน หรือรายวัน หรือรายชั่วโมง และ “ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างที่จ้างให้ปฏิบัติงานที่มี ลักษณะงานประจำ และให้ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน จะเห็นได้ว่า การปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์ ค่าตอบแทนรายชั่วโมงเป็นการประกอบวิชาชีพอิสระ ไม่ได้อยู่ภายใต้อาณัติหรือการบังคับบัญชา ของมหาวิทยาลัยมหิดลตามที่ถูกฟ้องคดีเข้าใจ ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องปฏิบัติตามระเบียบหรือข้อบังคับ เกี่ยวกับการทำงานใด ๆ ของมหาวิทยาลัยมหิดลที่ใช้บังคับกับ “ลูกจ้าง” ไม่มีการมอบหมายงาน ควบคุม ดูแลการปฏิบัติงานภายใต้ระบบและระเบียบของคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล อีกทั้งผู้ฟ้องคดีมิได้มีการรับค่าตอบแทนที่เป็นรายเดือนรายวัน หรือรายชั่วโมง จากมหาวิทยาลัยมหิดล คำว่า “ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” เป็นเพียงชื่อเรียกที่หมายถึงการปฏิบัติหน้าที่ เป็นแพทย์ที่ออกตรวจตามเวลา เช่น ออกตรวจเวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา เท่านั้น เงินที่ผู้ฟ้องคดีได้รับก็ไม่ได้คิดเป็นรายชั่วโมงตามชื่อเรียกดังกล่าวแต่ประการใด และเป็น การออกตรวจให้กับคนไข้เก่าของผู้ฟ้องคดีซึ่งได้มีการนัดหมายโดยตรงระหว่างผู้ฟ้องคดีและคนไข้เก่า เท่านั้น โดยไม่ได้เป็นการจัดสรรตารางออกตรวจจากโรงพยาบาลรามาธิบดี และเงินที่ผู้ฟ้องคดี ได้รับก็เกิดจากการออกตรวจเป็นครั้งๆ ไปเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่เงินรายได้ของมหาวิทยาลัยมหิดล แต่เป็นเงินที่ผู้เข้ารับการรักษาพยาบาลจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยตรง เพียงแค่มหาวิทยาลัยมหิดล



/เป็นผู้รับ...

เป็นผู้รับเงินดังกล่าวไว้แทนแล้วนำมาจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีในภายหลัง ในการนี้ผู้ฟ้องคดีมีดุลพินิจในการพิจารณาว่าจะเรียกเก็บเงินดังกล่าวจากผู้เข้ารับการรักษายาบาลหรือไม่ เพียงใด โดยผู้ฟ้องคดีอาจพิจารณาไม่เรียกเก็บค่าวิชาชีพจากผู้เข้ารับการรักษายาบาลก็ได้ แต่ผู้เข้ารับการรักษายาบาลจะต้องชำระค่าใช้จ่ายที่เรียกเก็บโดยมหาวิทยาลัยมหิดลเท่านั้น เช่น ค่าอุปกรณ์หรือเครื่องใช้เครื่องมือต่าง ๆ และ/หรือค่ายา เป็นต้น ส่วนการจ่ายเงินให้กับผู้ฟ้องคดีนั้น โดยปกติมหาวิทยาลัยมหิดลจะหักเงินไว้ส่วนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายสถานที่และค่าอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมอิสระด้วย ดังนั้น เงินที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากมหาวิทยาลัยมหิดลจึงไม่ได้มีลักษณะเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเพื่อตอบแทนการทำงานหรือผลงานที่ลูกจ้างได้ทำสำหรับระยะเวลาทำงานปกติของวันทำงาน และมีใช้เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวันหยุดและวันลาซึ่งลูกจ้างมิได้ทำงาน และไม่อาจพิจารณาว่าได้มาจากเงินรายได้หรืองบประมาณหรือเงินส่วนกลางของมหาวิทยาลัยมหิดลแต่อย่างใด กรณีจึงเห็นได้อย่างชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีสถานะเป็นลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๓๔๕/๒๕๔๙ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๐๐/๒๕๖๓ และหากพิจารณาลักษณะของเงินที่มหาวิทยาลัยมหิดลจ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีในทางภาษีแล้ว จะเห็นได้ว่า เงินที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นเงินที่ได้รับมาจากการประกอบวิชาชีพอิสระ ซึ่งไม่เข้าข่ายเป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลกฎหมายรัษฎากร มาตรา ๔๐ (๑) แต่เข้าข่ายเป็นเงินได้พึงประเมินตามประมวลกฎหมายรัษฎากร มาตรา ๔๐ (๖) ซึ่งเป็นเงินได้จากวิชาชีพอิสระ เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๐๒/๒๕๓๓ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ใดๆ จากมหาวิทยาลัยมหิดล และมีการหักเงินรายได้ของผู้ฟ้องคดีเพื่อสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพของมหาวิทยาลัยมหิดลครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๖๕ เป็นจำนวน ๖๔๗.๐๗ บาท แต่ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายน ๒๕๖๕ มหาวิทยาลัยมหิดลไม่มีการหักเงินรายได้ของผู้ฟ้องคดีเพื่อสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพของมหาวิทยาลัยมหิดลแต่อย่างใด สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ฟ้องคดีได้ลาออกจากการเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของโรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ แล้ว ซึ่งการพิจารณาว่าบุคคลใดมีสถานะเป็นลูกจ้างหรือไม่ ต้องพิจารณาสภาพการปฏิบัติงานที่แท้จริง โดยเฉพาะการอยู่ภายใต้อำนาจบังคับบัญชาและการควบคุมการทำงาน มิใช่พิจารณาจากสถานที่ปฏิบัติงานหรือการได้รับค่าตอบแทนเพียงอย่างเดียว ในช่วงเวลาที่พิพาท ผู้ฟ้องคดีมิได้มีวันและเวลาทำงานประจำในฐานะบุคลากรของมหาวิทยาลัย มิได้ต้องมาปฏิบัติงานทุกวัน มิได้มีหน้าที่ประจำตามตำแหน่ง มิได้อยู่ภายใต้การประเมินผลการปฏิบัติงาน และมีได้อยู่ในบังคับที่จะถูกสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามความต้องการของนายจ้าง การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจำกัดอยู่กับการตรวจรักษาผู้ป่วยซึ่งต้องอาศัยความรู้ ความเชี่ยวชาญ และดุลพินิจทางวิชาชีพเฉพาะตัว การวินิจฉัยและการรักษาผู้ป่วยมิใช่งานที่มหาวิทยาลัยจะสั่งให้ผู้ฟ้องคดีใช้ดุลพินิจทางการแพทย์ไปในทางหนึ่งทางใดได้ การผ่าตัดหรือรักษาผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยซึ่งต้องอาศัยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ



/เฉพาะด้าน...

เฉพาะด้าน เป็นการช่วยเหลือมนุษยตามหน้าที่ทางมนุษยธรรมและจรรยาบรรณของแพทย์ การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวไม่ควรถูกตีความในลักษณะที่ทำให้แพทย์ผู้พ้นจากตำแหน่งแล้วจำต้อง ปฏิเสธการช่วยเหลือผู้ป่วยเพียงเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ถูกถือว่าเป็นลูกจ้างของสถานพยาบาล หากยอมรับเหตุผลของผู้ถูกฟ้องคดี ย่อมหมายความว่า แพทย์ผู้เกษียณ ลาออก หรือมีสถานะเป็น บุคคลภายนอกซึ่งเข้าไปช่วยรักษาผู้ป่วยในโรงพยาบาลของรัฐและได้รับค่าตอบแทนตามระเบียบ จะต้องถือเป็นลูกจ้างของรัฐทุกกรณี ผลเช่นนี้ไม่สอดคล้องกับสภาพการประกอบวิชาชีพเวชกรรม และไม่อาจเป็นเจตนารมณ์ของมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และ กำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ฉะนั้น การปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงของผู้ฟ้องคดีที่คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ในระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ จึงไม่ใช่กรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งหรือเลือกตั้งตามกฎหมาย มีอำนาจหน้าที่ ดำเนินการหรือหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย และ/หรือปฏิบัติงานประจำอยู่ในบังคับ บัญชาหรือในกำกับดูแลของรัฐ และ/หรือมีเงินเดือน ค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนตามกฎหมาย อันเข้าลักษณะเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานรัฐตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว และโดยที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดลักษณะต้องห้ามและมีผลเป็นการจำกัดสิทธิ ของบุคคลในการดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดตามเจตนารมณ์ ของกฎหมาย เมื่อลักษณะต้องห้ามของกรรมการ กสทช. ต้องไม่เป็น “ลูกจ้าง” ของหน่วยงาน ของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือราชการส่วนท้องถิ่น ก็เพื่อให้เกิดความอิสระในการดำรงตำแหน่ง ของกรรมการ กสทช. และไม่มีส่วนได้เสียหรือผลประโยชน์ขัดแย้งกับการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง กรรมการ กสทช. เท่านั้น ประกอบกับพระราชบัญญัตินี้มิได้มีข้อกำหนดในลักษณะที่ห้ามมิให้ ประกอบอาชีพอื่นได้อย่างเด็ดขาด ฉะนั้น เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลักษณะการปฏิบัติหน้าที่ เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงของผู้ฟ้องคดีมีลักษณะเป็นการประกอบวิชาชีพอิสระ ไม่ได้อยู่ภายใต้ ระเบียบหรือข้อบังคับของมหาวิทยาลัยมหิดล อีกทั้งการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวที่มหาวิทยาลัยมหิดล ก็ไม่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการ กสทช. ด้วยแล้ว ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงของผู้ฟ้องคดีที่คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ในระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ จึงไม่ขัดหรือ แแย้งกับเจตนารมณ์และความมุ่งหมายของมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม สารະสำคัญที่ต้องพิจารณาอยู่ตรงที่ หลังจากที่พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. แล้วนั้น ผู้ฟ้องคดียังคงมีสถานะตามที่เป็นข้อห้าม ตามมาตรา ๘ หรือไม่ ซึ่งหากยังคงมีสถานะดังกล่าวอยู่ ย่อมเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๘ อันอาจเป็น เหตุให้ต้องพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๐ (๕) ดังนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีจะตีความหรือพิจารณาว่า การที่ผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่



/๑๒ เมษายน...

๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นการกระทำ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๘ ก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวสิ้นสุดลงตั้งแต่ ณ วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ แล้ว ซึ่งในขณะนั้นยังไม่มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง ประธานกรรมการ กสทช. แต่อย่างใด โดยภายหลังจากที่มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ กสทช. แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีก็มิได้แสดงพยานหลักฐานหรือ ชี้ให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๘ แต่อย่างใด จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดี มิได้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ขณะดำรงตำแหน่งประธาน กรรมการ กสทช. ซึ่งก็เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่มุ่งหมายให้ สำนักงาน กสทช. เป็นหน่วยงานอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับของฝ่ายบริหาร ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมุ่งเน้นแต่เพียงพิสูจน์ว่าผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นลูกจ้างของหน่วยงานรัฐ หรือไม่ โดยมีได้พิจารณาถึงเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบบทบัญญัติ ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงเป็นการพิจารณา ที่หลงประเด็น และไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย

ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินกระบวนการตามขั้นตอนจนมีคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ โดยอ้างอำนาจตามมาตรา ๑๕/๑ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ การกระทำได้เป็นเพียงการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ยังเป็นกรกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายโดยไม่ชอบ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายด้วย กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีเป็นแพทย์ อาจารย์แพทย์ ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. โดยผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการ กสทช. ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งเป็นตำแหน่งสาธารณะ ที่ต้องอาศัยความสุจริต ความน่าเชื่อถือ และการยอมรับจากหน่วยงานของรัฐ ผู้ประกอบกิจการ และประชาชน และที่ผ่านมาผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการ กสทช. และหน้าที่ในฐานะ คณะกรรมการ กสทช. ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ด้วยความเข้มแข็งและมีผลงานอันเป็นที่ประจักษ์ คำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ระบุว่าผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามและสละสิทธิ ในการดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. ได้รับการเผยแพร่และรายงานในสื่อมวลชน หลายสำนัก ทำให้สาธารณชนรับรู้ว่าคุณสมบัติไม่เหมาะสมในการดำรงตำแหน่งสำคัญ ข้อความดังกล่าวย่อมทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขของกฎหมาย หรือได้เข้ารับตำแหน่งโดยไม่มีสิทธิตั้งแต่ต้น ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ลาออกจากการเป็นพนักงานหรือ ลูกจ้างสังกัดคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล โดยได้แสดงหลักฐาน ต่อประธานวุฒิสภาภายในกำหนด และผ่านกระบวนการตามกฎหมายจนได้รับพระบรมราชโองการ



/โปรดเกล้าฯ...

โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งแล้ว ความเสียหายต่อชื่อเสียงยังมีความร้ายแรงเนื่องจากคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ เป็นคำวินิจฉัยที่จัดทำขึ้นโดยผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งประกอบด้วยบุคคลจากองค์กรระดับสูงของรัฐ จึงมีน้ำหนักและความน่าเชื่อถือในสายตาสาธารณชนมากกว่าคำกล่าวหาทั่วไป และอาจถูกนำไปเผยแพร่ อ้างอิง หรือตีความซ้ำผ่านสื่อมวลชนและสื่อสังคมออนไลน์อย่างกว้างขวาง ผู้ฟ้องคดี ต้องเผชิญกับความสงสัยต่อความชอบธรรมในการดำรงตำแหน่ง ความกดดันจากสังคม ความวิตกกังวล เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่และวาระที่เหลือ ตลอดจนความทุกข์จากการถูกกล่าวหาว่าเป็นลูกจ้าง และมีลักษณะต้องห้าม ทั้งที่การรักษาผู้ป่วยเกิดจากความรับผิดชอบทางวิชาชีพและมนุษยธรรม ส่งผลต่อ (๑) ตำแหน่งและสถานะทางสังคมของผู้ฟ้องคดี (๒) กระบวนการปฏิบัติหน้าที่และวิชาชีพ และความยากในการฟื้นฟูชื่อเสียงให้กลับคืนดังเดิม ซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสังคมทำให้ ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง เกียรติยศ ศักดิ์ศรี และภาพลักษณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งในฐานะผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญระดับชาติและในฐานะแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่มีความน่าเชื่อถือซึ่งก่อนหน้าที่จะมาดำรงตำแหน่งเป็นประธานกรรมการ กสทช. อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีมีวาระการดำรงตำแหน่ง ๖ ปีนับแต่วันที่ได้รับการแต่งตั้ง ตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และผู้ฟ้องคดีจะครบวาระการดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. ในวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๗๑ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดียังมีวาระการดำรงตำแหน่งเหลืออยู่อีกประมาณ ๑ ปี ๙ เดือน นับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดี ออกคำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๖๙ เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ทั้งนี้ ผลของคำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๖๙ ทำให้ผู้ฟ้องคดีอาจถูกขัดขวางมิให้ปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการ กสทช. ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับ ค่าตอบแทนในการดำรงตำแหน่งตามที่กำหนดไว้ในประกาศ กสทช. เรื่องค่าตอบแทนและ สิทธิประโยชน์ของประธานกรรมการและกรรมการ กสทช. นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดียังได้รับข้อมูล จากมหาวิทยาลัยมหิดลซึ่งแยกสถานะของผู้ฟ้องคดีระหว่างช่วงที่ยังเป็นพนักงานกับช่วงที่เป็น แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง และมีแนวคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งวางหลักว่า การที่แพทย์ได้รับ ค่าตรวจรักษาโดยไม่มีวันและเวลาทำงานปกติ ไม่จำเป็นต้องก่อให้เกิดความสัมพันธ์ในฐานะลูกจ้าง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีกลับมิได้ตรวจสอบองค์ประกอบการจ้างอย่างครบถ้วน และถือเอาเพียงชื่อรายการ จ่ายเงินกับถ้อยคำว่า “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” มาใช้เป็นฐานวินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะ ต้องห้าม พฤติการณ์ทั้งหมดแสดงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีรู้อยู่แล้วหรือควรรู้ตามวิสัยและพฤติการณ์ของ ผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการสรรหา ซึ่งเป็นบุคคลผู้มีความรู้และประสบการณ์ทางกฎหมายในระดับสูงว่า การดำเนินการดังกล่าวอาจไม่มีอำนาจและอาจก่อความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี แต่ยังคงดำเนินการต่อไป การกระทำจึงมีลักษณะเป็นการจงใจฝ่าฝืนสิทธิของผู้ฟ้องคดี หรือเป็น การไม่ใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะและวิสัยเช่นกรรมการผู้ใช้อำนาจทางปกครองพึงมี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเหตุโดยตรงให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย เนื่องจากก่อนมี คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๖๙ ผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นประธานกรรมการ กสทช. ซึ่งได้รับพระบรมราชโองการ



/โปรดเกล้าฯ...

โปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง มีวาระการดำรงตำแหน่งหกปี และปฏิบัติหน้าที่มาอย่างต่อเนื่อง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดี มีคำวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ มีลักษณะต้องห้าม และสละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่ง คำวินิจฉัยดังกล่าวย่อมก่อผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดีโดยทันที ทั้งในทางกฎหมาย และข้อเท็จจริง ได้แก่ (๑) ทำให้สถานะและอำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีถูกโต้แย้ง (๒) ทำให้เกิดความไม่แน่นอนว่าผู้ฟ้องคดีจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้หรือไม่ (๓) กระทบความเชื่อถือของกรรมการ เจ้าหน้าที่ ผู้ประกอบกิจการ และสาธารณชนที่มีต่อผู้ฟ้องคดี (๔) ทำให้เกิดความเสียหายที่จะสูญเสียค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์ในระยะเวลาที่เหลือของวาระ (๕) ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทางกฎหมายเพื่อปกป้องสถานะและชื่อเสียงของตน และ (๖) ก่อความเสียหายทางจิตใจจากการถูกกล่าวหาว่าเข้ารับตำแหน่งทั้งที่มีลักษณะต้องห้าม ทั้งนี้ ความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นโดยตรงจากคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ของผู้ถูกฟ้องคดี จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายอย่างยิ่ง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ของผู้ถูกฟ้องคดีเสียทั้งสิ้น โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลัง นับแต่วันที่คำวินิจฉัยดังกล่าว เสมือนไม่มีคำวินิจฉัยดังกล่าวมาตั้งแต่ต้น

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองและขอบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๙ โดยมีคำขอให้ศาล กำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ดังนี้ (๑) มีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดหรือมีคำสั่งเป็นประการอื่น (๒) มีคำสั่งบรรเทาทุกข์ชั่วคราว โดยให้มีการระงับการดำเนินการใด ๆ เพื่อนำความกราบบังคมทูลเพื่อมีพระบรมราชโองการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง โดยให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการ กสทช. ต่อไป จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดหรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น (๓) มีคำสั่งบรรเทาทุกข์ชั่วคราว โดยให้มีการระงับการดำเนินการใด ๆ เพื่อคัดเลือกและแต่งตั้งประธานกรรมการ กสทช. คนใหม่แทนผู้ฟ้องคดี จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดหรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น (๔) มีคำสั่งบรรเทาทุกข์ชั่วคราว โดยห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีนำรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องพิพาทในคดีนี้ไปเผยแพร่แก่สาธารณะ จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดหรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

พร้อมกันนี้ ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองและขอบรรเทาทุกข์ชั่วคราวโดยเร่งด่วน ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๙



/ซึ่งศาล...

ซึ่งศาลพิจารณาคำร้องดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสั่งโดยเร่งด่วน จึงมีคำสั่งยกคำร้อง

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งที่ ๙๕๒/๒๕๖๙ กลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และมีคำสั่งในเรื่องคำขอเกี่ยวกับมาตรการหรือวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีของผู้ฟ้องคดีต่อไป

ต่อมา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอถอนคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองและขอบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ฉบับลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๙ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๙ โดยประสงค์ให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยตามคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดีต่อไป ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองและขอบรรเทาทุกข์ชั่วคราว

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจง ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๙ ว่าความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕-๑๐๐๖/๒๕๖๘ เรื่อง การดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการ กสทช. ซึ่งมีนายประสพสุข บุญเดช เป็นหนึ่งในคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาประจำ กสทช. ด้านกิจการกระจายเสียง (พลาอากาศโท ธนพันธุ์ หรัยเจริญ) ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๕๓๑/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕ โดยพลาอากาศโท ธนพันธุ์ เป็นคณะกรรมการ กสทช. และเป็นคู่กรณีที่มีความขัดแย้งกันเนื่องจากพลาอากาศโท ธนพันธุ์ ได้ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. กับผู้ฟ้องคดี แต่พลาอากาศโท ธนพันธุ์ ไม่ได้รับเลือก จึงเป็นสาเหตุโกรธเคืองไม่พอใจผู้ฟ้องคดี และหาเหตุที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีหลุดจากตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแถลงข่าวว่าจะขอลดผู้ฟ้องคดีและไม่เข้าร่วมประชุม โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติในการดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. หรือไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมการประชุมดังกล่าว เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีหยุดปฏิบัติหน้าที่ อีกทั้งพลาอากาศโท ธนพันธุ์ เคยมีข้อพิพาทกับผู้ฟ้องคดี โดยยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖๔/๒๕๖๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๙๙/๒๕๖๘ และผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องพลาอากาศโท ธนพันธุ์ เป็นจำเลยในความผิดฐานละเมิดต่อศาลแพ่ง เป็นคดีหมายเลขดำที่ พ.๔๕๗๑/๒๕๖๗ คดีหมายเลขแดงที่ พ.๔๑๐๒/๒๕๖๘ และคดีหมายเลขดำที่ พ.๕๗๔๘/๒๕๖๗ ดังนั้น ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ ที่มีนายประสพสุข บุญเดช ร่วมอยู่ด้วยและยังคงเป็นที่ปรึกษาของพลาอากาศโท ธนพันธุ์ ถือว่าเป็นคู่กรณีกับผู้ฟ้องคดี จึงต้องห้ามตามมาตรา ๑๓ (๖) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับกฎกระทรวงกำหนด



/กรณีอื่น...

กรณีอื่นที่เจ้าหน้าที่จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ พ.ศ. ๒๕๖๖ (๘) เป็นลูกจ้างหรือที่ปรึกษา ซึ่งได้รับค่าตอบแทนของคู่กรณี ทั้งยังเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และถึงแม้ว่าคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ จะมีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านก็ตาม แต่พฤติการณ์ของนายประสพสุข ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของพลอากาศโท ธนพันธ์ ทำให้คาดหมายได้ว่า มีแนวโน้มแสดงความเห็นไปในทิศทางที่จะให้คณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจที่จะวินิจฉัยคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีได้ ถือว่าเป็นเหตุซึ่งมีสภาพร้ายแรง อันเป็นเหตุให้เกิดความไม่เป็นกลาง จึงไม่อาจพิจารณาทำความเข้าใจทางปกครองได้ ถือว่าเป็นข้อบกพร่องในสาระสำคัญ ทำให้กระบวนการทำความเข้าใจของคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เทียบเคียงคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๔/๒๕๕๙

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การโดยมีสาระสำคัญว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจที่จะทำคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ โดยสถานะและองค์ประกอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ต้องทำหน้าที่ตามมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ เพื่อวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี นั้น สืบเนื่องจากสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือลับ ที่ นร ๐๔๐๔/ล๒๐๒๙ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๙ เรียนเลขาธิการวุฒิสภา เรื่อง ขอให้พิจารณาดำเนินการกรณีปัญหาคุณสมบัติของประธานกรรมการ กสทช. โดยนายกรัฐมนตรีมีบัญชาให้ส่งเรื่องให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาเพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องตามหน้าที่และอำนาจต่อไปจึงเป็นมูลเหตุของการกระบวนการพิจารณาคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี โดยสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาซึ่งทำหน้าที่เป็นหน่วยธุรการของคณะกรรมการสรรหา กสทช. ตามมาตรา ๑๔ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงได้แจ้งเรื่องดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับทราบความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ จากนั้นประธานกรรมการสรรหา กสทช. ให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภานัดประชุมกรรมการสรรหา กสทช. ที่ยังมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามครบถ้วน และยังคงดำรงตำแหน่งอยู่และเป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกจากองค์กร ซึ่งมีจำนวน ๕ คน จึงเป็นจำนวนเกินกว่ากึ่งหนึ่ง ตามมาตรา ๑๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กล่าวคือ ในกรณีที่ไม่มีกรรมการสรรหาในตำแหน่งใด หรือมีแต่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ถ้ากรรมการสรรหาที่เหลืออยู่นั้นมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วยกรรมการสรรหาเท่าที่มีอยู่ โดยในส่วนของกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ที่ยังเหลืออยู่โดยตำแหน่ง มีที่มาตรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ประกอบด้วย (๑) นายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล (๒) นายณทล เทพพิทักษ์ (๓) นางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ และ (๔) นายวิชณุ วรรณุญ ทั้งนี้ เนื่องจากองค์ประกอบของกรรมการสรรหา กสทช. โดยตำแหน่งสำหรับนายเศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้พ้นจากตำแหน่ง



/ผู้ว่าการ...

ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๘ ด้วยเหตุผลดำรงตำแหน่ง
 ครบวาระห้าปี ตามมาตรา ๒๘/๑๘ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕
 และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑
 และต่อมานายวิทย์ รัตนกร ได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการธนาคาร
 แห่งประเทศไทยแทน เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๘ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้หยิบยกประเด็นดังกล่าวพิจารณา
 โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕/๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่และกำกับการ
 การประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ดังนั้น นายวิทย์ รัตนกร ในฐานะผู้ว่าการธนาคาร
 แห่งประเทศไทย จึงเป็นกรรมการสรรหา กสทช. ส่วนนายสมศักดิ์ สุวรรณสุจริต พ้นจากตำแหน่ง
 ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๘ ด้วยเหตุมีอายุเกิน ๗๐ ปี จึงเป็นผู้ขาด
 คุณสมบัติตามมาตรา ๒๑๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๙ (๒) แห่ง
 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ และนายณรงค์ รัฐอมฤต
 ได้พ้นจากตำแหน่งกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน
 ๒๕๖๕ ด้วยเหตุครบวาระการดำรงตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๓๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
 และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
 ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงไม่อาจร่วมพิจารณาจัดทำคำวินิจฉัยได้ ปรากฏตามบันทึก
 การประชุมคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม
 แห่งชาติ ลับ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๙ เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๙ ดังนั้น คณะกรรมการสรรหา
 กสทช. ชุดเดิม จึงประกอบด้วยกรรมการสรรหา กสทช. จำนวน ๕ คน ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง
 ตามมาตรา ๑๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการ
 วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
 (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ แต่โดยที่นางยุพิน ชลานนันทน์วิวัฒน์ กรรมการตรวจเงินแผ่นดินซึ่งได้รับ
 คัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ในฐานะกรรมการสรรหา กสทช. ได้แถลง
 ต่อที่ประชุมในคราวประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๖๙ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๙ ว่าไม่สามารถ
 ร่วมประชุมเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในฐานะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม เพื่อพิจารณาประเด็นต่าง ๆ
 ต่อไปได้ เนื่องจากไม่เห็นด้วยกับองค์ประกอบของคณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ประกอบกับ
 ยังไม่มีคำวินิจฉัยอย่างเป็นทางการของผู้มีหน้าที่และอำนาจว่า คณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม
 มีหน้าที่และอำนาจในการวินิจฉัยการพ้นจากตำแหน่งของผู้ที่ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช.
 หรือไม่ และนางยุพิน ชลานนันทน์วิวัฒน์ จึงได้ขอยกออกจากที่ประชุมคณะกรรมการสรรหา กสทช.
 ต่อมาในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๙ ถึงครั้งที่ ๖/๒๕๖๙ นางยุพิน ชลานนันทน์วิวัฒน์ ลาการประชุม
 แม้มีหนังสือนัดประชุม แต่จำนวนองค์ประชุมของคณะกรรมการสรรหา กสทช. ยังครบองค์ประชุม
 กล่าวคือ มีจำนวน ๔ คน ซึ่งจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสรรหาเท่าที่มีอยู่



/ตามมาตรา ๑๔...

ตามมาตรา ๑๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และโดยที่มาตรา ๑๕/๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีมิได้จบลง ณ วันที่ทำการคัดเลือกผู้สมควรได้รับการคัดเลือกเป็นกรรมการ กสทช. เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อให้ความเห็นชอบ แต่ยังมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ได้รับการคัดเลือกต่อไปด้วย โดยผู้ได้รับการคัดเลือกนั้น เมื่อได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาหรือเมื่อมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นกรรมการ กสทช. แล้ว แต่ถือว่าเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีอำนาจตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงระยะเวลาที่ประธานวุฒิสภากำหนดให้ยื่นหนังสือลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ

สำหรับกระบวนการคัดเลือกกรรมการ กสทช. ชุดปัจจุบัน ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ กสทช. นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการคัดเลือกโดยมีการประชุมจำนวน ๗ ครั้ง โดยเมื่อวันเสาร์ที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๔ ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติเสนอรายชื่อผู้สมัครที่ได้รับการคัดเลือกเป็นกรรมการ กสทช. ไปยังวุฒิสภา ซึ่งในคราวการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ที่ประชุมวุฒิสภาได้พิจารณาลงมติผู้ที่ได้รับความเห็นชอบให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. จำนวน ๕ คน รวมถึงผู้ฟ้องคดี ต่อมา ประธานวุฒิสภาได้มีประกาศวุฒิสภา เรื่อง กำหนดเวลาให้บุคคลผู้ได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ เพื่อแจ้งให้ผู้ได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. แสดงหลักฐานให้เป็นที่ปรากฏชัดว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ ให้แสดงหลักฐานต่อประธานวุฒิสภาภายใน ๒๐ วัน นับแต่วันถัดจากวันที่มีประกาศกล่าวคือ ต้องดำเนินการดังกล่าวภายในวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๕ ต่อมา สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาจึงได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สว ๐๐๐๘/๔๗๐๔ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ฟ้องคดี เพื่อแจ้งให้แสดงหลักฐานว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ภายใน ๒๐ วัน นับแต่วันถัดจากวันที่มีประกาศวุฒิสภา โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแสดงการรับรองว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีเคยประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนี้ (๑) รองชนะเลิศฝ่ายสวัสดิการและกิจการพิเศษ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล (๒) คณะกรรมการองค์การเภสัชกรรม และปัจจุบันนี้



/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพดังกล่าวข้างต้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้แสดงหลักฐานการแสดงเจตนาขอลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐว่าขอลาออกจากตำแหน่งหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามที่มาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) ที่บัญญัติไว้ทั้งหมด ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๕ เป็นต้นไป ต่อมา วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๕ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาได้มีหนังสือเชิญบุคคลผู้ได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภา ให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. ทั้ง ๕ คน มาประชุมร่วมกัน เพื่อเลือกกันเองให้คนหนึ่ง เป็นประธานกรรมการ กสทช. ในวันศุกร์ที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๕ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา ณ ห้องประชุมคณะกรรมการการหมายเลข ๒๐๒ ชั้น ๒ อาคารรัฐสภา (ฝั่งวุฒิสภา) โดยผลปรากฏว่า ที่ประชุมมีมติเลือกผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ กสทช. และในวันเดียวกันนั้น ประธานวุฒิสภา ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สว ๐๐๐๘/๑๖๖ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๕ เพื่อแจ้งนายกรัฐมนตรี นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ตามมาตรา ๑๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ จากนั้นในวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๖๕ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งประธานกรรมการ และกรรมการ กสทช. ตามที่เสนอทุกราย

สำหรับการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามกรณีของผู้ฟ้องคดี นั้นสืบเนื่องจากคณะกรรมการการความมั่นคงแห่งรัฐ กิจการชายแดนไทย ยุทธศาสตร์ชาติ และการปฏิรูปประเทศสภาผู้แทนราษฎร ได้มีหนังสือกราบเรียนนายกรัฐมนตรี เพื่อขอให้พิจารณา เรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการ กสทช. จนนำไปสู่ การส่งเรื่องให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาเพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องตามหน้าที่ และอำนาจต่อไป โดยภายหลังจากประธานกรรมการสรรหา กสทช. ได้รับทราบเรื่องดังกล่าว จึงมีดำริให้นัดประชุมเพื่อพิจารณาเรื่องดังกล่าว โดยในคราวประชุมคณะกรรมการสรรหา กสทช. ครั้งที่ ๑/๒๕๖๙ เมื่อวันศุกร์ที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๙ ที่ประชุมได้พิจารณาเห็นว่าคณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม มีหน้าที่และอำนาจที่จะพิจารณาปัญหาการขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ของผู้สมัครหรือผู้ได้รับการคัดเลือก ซึ่งวุฒิสภาให้ความเห็นชอบให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. หากข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุให้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามเกิดขึ้นหรือมีอยู่ในช่วงเวลา ก่อนที่จะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ผู้สมัครหรือผู้ได้รับการคัดเลือกดำรงตำแหน่ง กรรมการ กสทช. ได้ เนื่องจากมาตรา ๑๕/๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ บัญญัติให้เป็นหน้าที่และอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดี ในการวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือ ผู้ได้รับการคัดเลือก และกำหนดให้คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นที่สุด ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าสถานะ



/ผู้ได้รับ...

ผู้ได้รับการคัดเลือก มิได้สิ้นสุดลงในชั้นที่วุฒิสภาลงมติให้ความเห็นชอบ เนื่องจากมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ยังกำหนดขั้นตอนต่อเนื่องให้ผู้ได้รับการคัดเลือกต้องแสดงหลักฐานยืนยันว่าตนไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ ต่อประธานวุฒิสภาภายในระยะเวลาที่กำหนด และโดยที่บทบัญญัติตามมาตรา ๘ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ใน หมวด ๑ คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ส่วนที่ ๑ องค์ประกอบ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการ ได้บัญญัติไว้ซึ่งลักษณะต้องห้ามที่กฎหมายอนุญาตให้ผู้ได้รับการคัดเลือกสามารถลาออกได้ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. กรณีตามความในมาตรา ๑๘ จึงแสดงให้เห็นถึงกระบวนการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกว่ากฎหมายประสงฆ์ให้ยังคงดำเนินต่อไปจนกว่าจะเสร็จสิ้นกระบวนการดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ ที่ระบุว่า เมื่อเหตุดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนที่จะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง กรณีจึงเป็นเรื่องที่ยังอยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหาชุดเดิมนั้นและจะต้องตรวจสอบและวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามหรือการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนนั้นต่อไป ตามนัยมาตรา ๑๕/๑ ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงภายหลังว่า ผู้ฟ้องคดีมีเหตุให้เกิดข้อสงสัยโดยสมควรตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ ว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายสวัสดิการและกิจการพิเศษ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล และได้ลาออกจากตำแหน่ง เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ แต่ยังเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ซึ่งทำหน้าที่ตรวจและรักษาคนไข้ผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยในโดยได้รับค่าตอบแทนเป็นรายชั่วโมงในเดือนมกราคมจนถึงเดือนเมษายน ๒๕๖๕ และได้รับค่าตอบแทนในการทำหน้าที่ตรวจและรักษาคนไข้ผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยใน ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ โดยไม่ได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพดังกล่าว ซึ่งเป็นช่วงเวลาก่อนที่นายกรัฐมนตรีจะนำความกราบบังคมทูล เพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง นั้น กรณีดังกล่าวจึงอาจเป็นการแสดงหลักฐานตามมาตรา ๑๘ ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะองค์กรซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกไว้ เป็นการเฉพาะตามมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ย่อมมีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะพิจารณาวินิจฉัยกรณีปัญหาดังกล่าวได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเห็นว่าตนมีหน้าที่และอำนาจในการวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามหรือการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืน ตามนัยมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔



/ประเด็น...

ประเด็นคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๕-๒๗/๒๕๕๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างอิงเพื่อสนับสนุนว่าอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีสิ้นสุดลงเมื่อการสรรหาเสร็จสิ้นนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า คำวินิจฉัยดังกล่าวมีประเด็นข้อกฎหมายและประเด็นข้อเท็จจริงที่แตกต่างจากคดีนี้อยู่มาก กล่าวคือ คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๕-๒๗/๒๕๕๕ เป็นการพิจารณาวินิจฉัย เรื่อง พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๖ วรรคห้า ประกอบมาตรา ๒๐๗ วรรคหนึ่ง (๒) หรือไม่ ซึ่งมูลเหตุแห่งการพิจารณาคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ถึง ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวนั้น พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ยังไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ และ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ เนื่องจากการแก้ไขทั้ง ๓ ครั้งดังกล่าว เป็นการแก้ไขการได้มาซึ่งรายชื่อผู้สมควรได้รับเลือกเป็นกรรมการ กสทช. โดยวิธีการสรรหา และประการสำคัญพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ได้เพิ่มบทบัญญัติ มาตรา ๑๕/๑ ที่ได้กำหนดหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหา กสทช. ขึ้นเพิ่มเติมว่า ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหา หรือผู้ได้รับการคัดเลือก ให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหาเป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหาให้เป็นที่สุดท้าย ดังนั้น การนำคำวินิจฉัยดังกล่าวมาใช้ตัดอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีในกรณีนี้จึงเป็นการขยายผลผูกพันของคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญเกินไปกว่า ประเด็นที่ได้วินิจฉัยไว้ ส่วนประเด็นความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามบันทึก ลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ นั้น เป็นการให้ความเห็นทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติ องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบ กิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และ กิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยตรง จึงไม่อาจเทียบเคียงกับความเห็น ของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๓๕/๒๕๕๔ ซึ่งเป็นการพิจารณาตามพระราชบัญญัติ สภาพที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ อันเป็นการพิจารณาและให้ความเห็นจาก กฎหมายคนละฉบับกัน และสำหรับประเด็นระเบียบคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการ กระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการ ในการเสนอเรื่องเพื่อให้คณะกรรมการสรรหาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้าม ของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ นั้น



/เป็นเพียง...

เป็นเพียงกฎหมายลำดับรอง ซึ่งตราขึ้นเพื่อกำหนดวิธีปฏิบัติในการเสนอเรื่องเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีวินิจฉัย มิใช่บทบัญญัติที่กำหนดขอบเขตอำนาจตามกฎหมายแม่บทแต่อย่างใด เพราะกฎหมายลำดับรองย่อมไม่อาจจำกัดอำนาจซึ่งกฎหมายแม่บทที่ได้กำหนดไว้แล้วโดยชัดแจ้งได้ นอกจากนี้ การที่ระเบียบคณะกรรมการสรรหาฉบับดังกล่าวยังกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกเพียง ๔ มาตรา ซึ่งประกอบด้วยมาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๑๔/๑ และมาตรา ๑๔/๒ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ ก็เป็นเหตุผลที่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงของกระบวนการสรรหาเนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ มาตรา ๑๔/๑ และมาตรา ๑๔/๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นเรื่องที่ปรากฏและตรวจสอบได้ตั้งแต่ขั้นรับสมัครหรือขั้นการคัดเลือกของผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดวิธีปฏิบัติไว้เป็นการเฉพาะ ในขณะที่ปัญหาตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เป็นเรื่องซึ่งโดยสภาพจะปรากฏหรือมีข้อเท็จจริงเกิดขึ้นในช่วงระหว่างที่ผู้ได้รับการคัดเลือกอยู่ระหว่างดำเนินการแสดงหลักฐานต่อประธานวุฒิสภาตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องที่ยังอยู่ภายใต้กรอบอำนาจของมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ประเด็นความแตกต่างของการใช้อำนาจพิจารณาวินิจฉัยปัญหาคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของคณะกรรมการสรรหาผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระซึ่งมีกฎหมายกำหนดหน้าที่และอำนาจให้สามารถวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการไว้อย่างชัดเจนนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ใช้มาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ มาตีความเพื่อขยายอำนาจไปวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ที่ดำรงตำแหน่งกรรมการกสทช. แล้ว หากแต่เป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว พิจารณาในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แสดงหลักฐานว่าได้ลาออกหรือแสดงหลักฐานแล้วแต่ยังฝ่าฝืนบทบัญญัติของมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่เป็นบทบัญญัติในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขก่อนการเข้าสู่ตำแหน่งกรรมการ กสทช. มิใช่กระบวนการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการดังที่ปรากฏในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญที่ผู้ฟ้องคดีนำมาเปรียบเทียบ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีได้เคยพิจารณากรณีความไม่เป็นกลางซึ่งจะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ ตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อมิให้เกิดข้อครหาหรือความเคลือบแคลงสงสัยว่าการพิจารณาอาจกระทำโดยไม่เป็นกลาง และเป็นหลักประกันว่า



/การพิจารณา...

การพิจารณาดำเนินการจะเป็นไปด้วยความเป็นธรรม เนื่องจากเห็นว่า การพิจารณาวินิจฉัย หรือการมีคำสั่งใด ๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผลการพิจารณาปรากฏว่าไม่มี กรรมการสรรหา กสทช. คนใด เป็นคู่กรณีหรือมีความสัมพันธ์กับผู้ฟ้องคดีอันจะมีผลให้ไม่สามารถ พิจารณาทางปกครองได้ ยกเว้นนางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ในฐานะ กรรมการสรรหาที่ยังไม่ได้กรอกแบบแสดงความสัมพันธ์ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือกราบเรียน ประธานวุฒิสภา เพื่อขอให้พิจารณาข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจของ ผู้ถูกฟ้องคดีนั้น มิได้มีลักษณะเป็นการเริ่มกระบวนการพิจารณาทางปกครองหรือกระบวนการพิจารณา ทางศาลใด ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีตกอยู่ในฐานะคู่กรณี ตามความในมาตรา ๑๓ (๑) แห่ง พระราชบัญญัติดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดี ทั้งนี้ หากการยื่นหนังสือโต้แย้งหรือคัดค้านหน้าที่และอำนาจ ของผู้ถูกฟ้องคดี จะเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีตกเป็นคู่กรณีตามมาตรา ๑๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติ เดียวกันเสียเองนั้น ย่อมทำให้เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่และอำนาจตามกฎหมายไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ ต่อไปได้เพียงเพราะถูกคู่กรณีโต้แย้งอำนาจ ซึ่งเป็นผลที่ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของกฎหมาย และเปิดช่องให้คู่กรณีหลีกเลี่ยงกระบวนการพิจารณาโดยชอบด้วยกฎหมายได้โดยง่ายเพียงยื่นหนังสือ โต้แย้งอำนาจของเจ้าหน้าที่ ส่วนกรณีมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น บทบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาความเป็นกลางของเจ้าหน้าที่ หรือกรรมการในการพิจารณาทางปกครองโดยมุ่งหมายให้บุคคลซึ่งมีหน้าที่และอำนาจในการ วินิจฉัยสาระสำคัญของเรื่องอันอาจนำไปสู่การออกคำสั่งทางปกครอง ไม่มีส่วนได้เสียหรือ ความเกี่ยวข้องกับคู่กรณีในลักษณะที่อาจกระทบต่อการใช้ดุลพินิจและความเป็นธรรมในการพิจารณา ทั้งนี้ การพิจารณาว่าเจ้าหน้าที่หรือกรรมการรายใดอาจถูกคัดค้านตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงต้องพิจารณาจากหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาเรื่องนั้น ๆ ว่าเกี่ยวข้องกับการวินิจฉัยสาระสำคัญหรือผลของการพิจารณาในระดับที่อาจกระทบต่อความ เป็นกลางหรือไม่ ดังนั้น เมื่อพิจารณามาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบกับหน้าที่ และอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณา คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม ของผู้ฟ้องคดี เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยตรงตามที่กฎหมายกำหนด มิใช่การมีส่วนเกี่ยวข้องกับ คู่กรณีหรือผลประโยชน์ของคู่กรณีในลักษณะที่อาจกระทบต่อความเป็นกลาง จึงไม่เข้ากรณี ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่เป็นเหตุ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีขาดอำนาจหรือไม่สามารถพิจารณาเรื่องดังกล่าวต่อไปได้ อีกทั้งเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ ของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นไปด้วยความละเอียดรอบคอบและมีข้อมูลครบถ้วน ตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีแสวงหา



/พยานหลักฐาน...

พยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของผู้ถูกฟ้องคดี จึงได้พิจารณาพยานหลักฐานอันจำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริง โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือไปสอบถามข้อมูลไปยังหน่วยงานและบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งยังมีประกาศคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง การเปิดรับข้อมูลข้อเท็จจริง ซึ่งเมื่อได้พิจารณาข้อมูลข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับมาแล้วปรากฏว่าไม่มีเอกสารฉบับใดเลยที่ให้ข้อมูลในทางที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงให้เห็นโดยชัดแจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้เลือกรับฟังหรือหยิบยกเฉพาะ พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาขึ้นพิจารณาแต่อย่างใดตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง หากแต่เป็นผลจากการแสวงหาข้อเท็จจริงโดยรอบด้านซึ่งพยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏล้วนชี้ไปในทิศทางเดียวกันทั้งสิ้น ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีที่จะทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงหลักฐานของตน ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และได้มีหนังสือเชิญผู้ฟ้องคดีเข้าให้ข้อมูลข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐาน ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลับ ด่วนที่สุด ที่ สทข ๑๐๐๑/๒๘๖๔๖ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๙ แจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีมีภารกิจปฏิบัติงานและการประชุมซึ่งได้นัดหมายไว้ล่วงหน้าและเป็นการกิจการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของประธานกรรมการ กสทช. จึงไม่สามารถเข้าร่วมประชุมกับผู้ถูกฟ้องคดีได้ และมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สทข ๑๐๐๑/๒๘๔๐๗ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๙ ขอคัดค้านความไม่เป็นกลางและอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือลับ ด่วนที่สุด ที่ สว (กสทช) ๐๐๐๘/(สว) ๓๑๐ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๙ ถึงผู้ฟ้องคดี ขอข้อมูลและเชิญเข้าร่วมประชุมเพื่อแจ้งรายละเอียดอีกครั้ง แต่กลับได้รับหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สทข ๑๐๐๑/๓๓๐๙๕ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ขอคัดค้าน โต้แย้ง และขอให้ระงับการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดี โดยมีข้อความระบุว่า “...ข้าพเจ้ามิได้มีสถานะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าถูกกล่าวหาแต่อย่างใด ซึ่งเป็นเอกสารที่ชี้แจงรายละเอียดถูกต้องสอดคล้องกับข้อเท็จจริงโดยแยกช่วงเวลาสถานะของข้าพเจ้า ไว้ดังนี้ (๑) ช่วงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๕ ข้าพเจ้ามีสถานะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย (๒) ช่วงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ข้าพเจ้ามีสถานะเป็น “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” ซึ่งเป็นการประกอบวิชาชีพอิสระมิใช่พนักงานมหาวิทยาลัย...” พร้อมทั้งได้แนบหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สทข ๑๐๐๑/๓๐๗๙๔ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ซึ่งปรากฏถ้อยคำว่า “...ในช่วงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๕ ข้าพเจ้าปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพนักงานมหาวิทยาลัย แต่ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ข้าพเจ้ามีสถานะเพียง “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” ซึ่งเป็นการประกอบอาชีพอิสระในวิชาชีพเวชกรรมและไม่ได้มีสถานะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด...” ดังนั้น จากหนังสือของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นการยอมรับข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็น “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง”



/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีมีความจำเป็นต้องจัดทำคำวินิจฉัยให้แล้วเสร็จในระยะเวลาอันสมควร มิให้เนิ่นช้าต่อไปเนื่องจากกรรมการสรรหา กสทช. บางคนกำลังจะพ้นจากตำแหน่ง ได้แก่ นางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ปัจจุบันพ้นจากตำแหน่งกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๗ ด้วยเหตุครบวาระการดำรงตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๓๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๑ อย่างไรก็ดี เนื่องจากมาตรา ๒๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้กรรมการตรวจเงินแผ่นดินที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระ ให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการใหม่แทน ปัจจุบันอยู่ระหว่างการสรรหา ดังนั้น นางยุพินฯ ยังคงเป็นผู้มีคุณสมบัติเป็นกรรมการสรรหา กสทช. จนกว่าจะมีการสรรหากรรมการตรวจเงินแผ่นดินใหม่มาแทน นางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ ส่วนนายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ประธานกรรมการสรรหา กสทช. ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาอาวุโส ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ทั้งนี้ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสในศาลแรงงานภาค ๗ โดยจะพ้นจากตำแหน่ง ด้วยเหตุเกษียณอายุราชการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๙ ประกอบกับกรรมการสรรหา กสทช. เท่าที่เหลืออยู่ ซึ่งได้แก่ นายณภดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ นายวิทย์ รัตนกร ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย และนายวิษณุ วัลโยญ รองประธานศาลปกครองสูงสุด เป็นผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูง มีภาระหน้าที่สำคัญจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่เหมาะสม อีกทั้ง เรื่องดังกล่าวมีลักษณะเป็นกรณีเกี่ยวเนื่องกับผู้มีหน้าที่และอำนาจในการรักษาไว้ซึ่งคลื่นความถี่และสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียมอันเป็นสมบัติของชาติ เพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชน ตามมาตรา ๖๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และจำเป็นต้องดำเนินการมิให้เกิดผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการทำหน้าที่ของ กสทช. ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีเหตุผลอันสมควรที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาให้แล้วเสร็จโดยไม่ชักช้าเกินสมควร

สำหรับข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีหยิบยกขึ้นมาเพื่อพิจารณาคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี คือ การห้ามไม่ให้เป็นพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่นและไม่เป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาของรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ โดยประเด็นที่หนึ่ง ในระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล หรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีวินิจฉัยว่า ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงที่คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ ด้วยมติเอกฉันท์ ประเด็นที่สอง หากผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง



/ณ คณะ...

ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ในระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ นั้น การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว จะมีลักษณะเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐอันถือเป็นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงของผู้ฟ้องคดีในช่วงเวลาดังกล่าว ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ โดยมีกรรมการสรรหาจำนวน ๒ เสียง เห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นทั้งพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ จึงเป็นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ประเด็นที่สาม หากการปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ของผู้ฟ้องคดีระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ จนถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ถือเป็นการกระทำอันเป็นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว จะถือว่าผู้ฟ้องคดีสละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. ตั้งแต่ต้นตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันหรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีวินิจฉัยโดยมติเอกฉันท์ว่า ผู้ฟ้องคดีสละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น คำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอศาลได้โปรดมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลรามาธิบดียื่นคำชี้แจงตามคำสั่งศาล ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๙ ว่า ผู้ฟ้องคดีลาออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทดเต็มเวลา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ สังกัดคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ส่วน “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ลูกจ้างเงินรายได้ พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕ ในทางข้อเท็จจริงและมีสถานะทางกฎหมายว่าอย่างไร นั้น รูปแบบการปฏิบัติงานของบุคลากรคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ในปัจจุบันประกอบด้วย

(๑) บุคลากรที่สังกัดคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี แบ่งเป็น ๒ กลุ่มได้แก่

๑.๑ กลุ่มที่ปฏิบัติงานแบบเต็มเวลา ประกอบด้วย ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ซึ่งถือเป็นบุคลากรของคณะฯ ที่ต้องดำเนินการตามข้อบังคับหรือประกาศของมหาวิทยาลัยหรือคณะฯ ทั้งในส่วนของกระบวนการสรรหา คัดเลือกออกคำสั่งบรรจุ และกำหนดการทดลองปฏิบัติงาน ได้รับเงินเดือน ค่าจ้างเป็นรายเดือน รายชั่วโมง



/รายวัน...

รายวันตามบัญชีค่าจ้าง มีการกำหนดวันเวลาทำงานปกติ วันหยุดงานประจำปี หรือได้รับสิทธิการลาประเภทต่าง ๆ ตามที่กำหนด รวมถึงสิทธิได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นใดตามที่มหาวิทยาลัยหรือคณะฯ กำหนด ขึ้นอยู่กับประเภทการจ้าง ปัจจุบันมีจำนวน ๑๒,๓๒๑ คน

๑.๒ กลุ่มที่ปฏิบัติงานแบบไม่เต็มเวลา ประกอบด้วย พนักงานมหาวิทยาลัย ลูกจ้าง ที่ได้รับค่าตอบแทนการปฏิบัติงานเป็นรายเดือน รายชั่วโมงตามอัตราบัญชีของคุณวุฒิ และประสบการณ์ที่คณะฯ กำหนด ถือเป็นบุคลากรของคณะฯ ที่มีแนวทางการดำเนินการตามข้อบังคับหรือประกาศของมหาวิทยาลัยหรือคณะฯ ทั้งในส่วนของการเสนอและพิจารณาการจ้าง ออกคำสั่งบรรจุ มีการกำหนดวันเวลาทำงานปกติสูงสุดไม่เกิน ๓๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีสิทธิได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นใดตามที่มหาวิทยาลัยหรือคณะฯ กำหนด ปัจจุบันมีจำนวน ๗๕ คน

(๒) บุคลากรภายนอกที่มีได้สังกัดคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ได้แก่ กลุ่มที่มีได้ถือเป็นบุคลากรของคณะฯ ไม่มีข้อผูกมัดหรือผูกพันใดที่คณะฯ ต้องดำเนินการตามข้อบังคับ ประกาศ ทั้งในส่วนของการสรรหา คัดเลือก ออกคำสั่งบรรจุ และกำหนดการทดลองปฏิบัติงาน รวมถึงไม่มีการกำหนดวันเวลาทำงานปกติ วันหยุดงานประจำปี หรือได้รับสิทธิการลาประเภทต่าง ๆ รวมถึงไม่มีสิทธิได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นใดตามที่บุคลากรสังกัดคณะฯ ได้รับ โดยลักษณะการปฏิบัติงาน แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ได้แก่

๒.๑. แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ที่มาปฏิบัติหน้าที่ตรวจรักษาในหน่วยตรวจคลินิกพิเศษนอกเวลาราชการ ฟรีเมียมคลินิกที่ได้รับอนุญาต เนื่องจากผู้ที่มีอำนาจในหน่วยตรวจนั้น ๆ พิจารณาแล้วว่าเห็นว่าจะมีความจำเป็นที่ต้องมีแพทย์ที่เป็นบุคคลภายนอกผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญมาทำการรักษาผู้ป่วย ซึ่งถือเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะที่มีข้อตกลงกับคณะฯ เพื่อขอใช้สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์เพื่อประกอบโรคศิลปะในนามของแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตนั่นเอง มีข้อตกลงจัดสรรเงินค่าธรรมเนียมแพทย์ ค่าหัตถการ โดยคณะฯ เป็นผู้เรียกเก็บเงินค่าตรวจรักษาจากผู้ป่วยแทนแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะ แล้วจึงนำมาหักเพื่อจัดสรรเป็นค่าธรรมเนียมแพทย์ ค่าหัตถการให้แก่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงหลังจากหักค่าใช้จ่ายที่และค่าใช้จ่ายต่อไป ปัจจุบันมีข้อมูลการเบิกจ่าย จำนวน ๑๑๓ คน

๒.๒ แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ที่ปฏิบัติงานในคลินิกระบบสามัญ ศูนย์ตรวจภายนอกคณะฯ จะได้รับค่าตอบแทนต่อชั่วโมงตามที่ประกาศคณะฯ หรือศูนย์ตรวจกำหนด ปัจจุบันมีข้อมูลการเบิกจ่าย จำนวน ๑๗๑ คน

๒.๓ แพทย์จิตอาสา เป็นแพทย์ที่อาสาปฏิบัติงานด้านบริการดูแลสุขภาพให้แก่คณะฯ โดยไม่รับค่าตอบแทนเป็นเงิน สิ่งของ หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่อาจคิดคำนวณเป็นเงินได้ ปัจจุบันมีจำนวน ๔๕ คน



/ฉะนั้น...

ฉะนั้นคำว่า “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงของคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี” ในกรณีของผู้ฟ้องคดีในทางข้อเท็จจริงจึงหมายถึงแพทย์ที่เป็นบุคคลภายนอกและมิได้เป็นบุคลากรสังกัดคณะฯ มาปฏิบัติหน้าที่ตรวจรักษาในหน่วยตรวจที่ได้รับอนุญาต เนื่องจากผู้มีอำนาจในหน่วยตรวจนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่ามีความจำเป็นที่ต้องมีแพทย์ที่เป็นบุคคลภายนอกผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญมาทำการรักษาผู้ป่วย โดยในกรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงที่ฟรีเมี่ยมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ ซึ่งแพทย์จากภายนอกคณะฯ สามารถเข้ามาปฏิบัติงานที่ศูนย์หัวใจ ดังกล่าวได้ตามที่ประกาศคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี เรื่อง การดำเนินงานของศูนย์สนับสนุนพันธกิจ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๒๒ กำหนดว่า แพทย์จากภายนอกคณะฯ อาจเข้ามาปฏิบัติงานที่ศูนย์ภายในศูนย์สนับสนุนพันธกิจได้ โดยได้รับค่าตอบแทนหรือค่าธรรมเนียมวิชาชีพเฉพาะ (ประกาศฉบับดังกล่าวใช้บังคับในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานในฐานะแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง) โดยการทำงานจะขึ้นอยู่กับกติกาที่กำหนดร่วมกันระหว่างหน่วยตรวจกับแพทย์ผู้ตรวจตามวันเวลาที่แพทย์ผู้นั้นสะดวก มิได้มีการกำหนดตารางการปฏิบัติงานที่แน่นอนว่าต้องมาปฏิบัติงานสัปดาห์ละกี่วันหรือวันละกี่ชั่วโมง โดยผู้อนุญาตจะเสนอเรื่องมายังคณะฯ เพื่อดำเนินการกำหนดรหัสประจำตัวสำหรับการใช้งานระบบสารสนเทศทางการแพทย์ต่าง ๆ ของคณะฯ ในการบริการดูแลสุขภาพผู้ป่วย โดยผู้ฟ้องคดีเคยเป็นแพทย์ในสังกัดภาควิชาอายุรศาสตร์ ภาควิชาอายุรศาสตร์จึงเสนอผู้ฟ้องคดีเข้ามาปฏิบัติงานเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงปฏิบัติงานในฟรีเมี่ยมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี และผู้ฟ้องคดีเป็นแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะโดยทำข้อตกลงกับคณะฯ เพื่อขอใช้สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์เพื่อประกอบโรคศิลปะในนามของผู้ได้รับอนุญาตเพื่อตรวจและรักษาผู้ป่วย และมีข้อตกลงแบ่งเงินค่าธรรมเนียมแพทย์ที่ได้รับจากผู้ป่วย โดยคณะฯ เป็นผู้เรียกเก็บเงินค่าตรวจรักษาจากผู้ป่วยแทนแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะ แล้วนำมาหักเพื่อจัดสรรจ่ายให้กับแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะโดยจะมีการหักค่าบำรุงอาคารสถานที่ อุปกรณ์ของคณะฯ ออกก่อน แล้วจึงจะจ่ายเป็นค่าธรรมเนียมแพทย์ให้กับแพทย์ผู้ทำการรักษาต่อไป ซึ่งหากเป็นการตรวจรักษาในรูปแบบการตรวจวินิจฉัย ให้คำปรึกษา หรือรักษาผู้ป่วย คณะฯ จะจ่ายเป็นค่าธรรมเนียมแพทย์ หากเป็นการตรวจรักษาที่มีค่าบริการทางการแพทย์ที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติการรักษา หรือการใช้เครื่องมือ/อุปกรณ์ทำกิจกรรมทางการแพทย์ด้วย เช่น การเย็บแผล, การผ่าตัด, การล้างแผล, เจาะเลือด, เอกซเรย์ ฯลฯ จะจ่ายเป็นค่าหัตถการ ซึ่งมีประกาศคณะฯ กำหนดอัตราไว้อย่างชัดเจน โดยถือว่าเงินค่าธรรมเนียมแพทย์ที่เรียกเก็บจากผู้ป่วยทั้งจำนวนเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๖) แห่งประมวลรัษฎากร ของผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะ



/หลังจาก...

หลังจากผู้ฟ้องคดีลาออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติหน้าที่ในฐานะแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ซึ่งในทางกฎหมาย ไม่มีสถานะเป็นลูกจ้างของคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เนื่องจากข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลลูกจ้างเงินรายได้ พ.ศ. ๒๕๖๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕ กำหนดนิยามคำว่า “ลูกจ้าง” “ลูกจ้างชั่วคราว” “ลูกจ้างประจำ” ไว้ ซึ่งจากบทนิยามดังกล่าว ความหมาย ลักษณะของการปฏิบัติงานและการรับเงินค่าตอบแทนของแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง จึงไม่สอดคล้องกับนิยามของคำว่าลูกจ้างไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างชั่วคราว หรือลูกจ้างประจำ เนื่องจากแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงไม่มีข้อผูกมัดหรือผูกพันใดที่คณะฯ ต้องดำเนินการตามข้อบังคับดังกล่าวทั้งในส่วนของการสรรหา คัดเลือก ออกคำสั่งบรรจุ และกำหนดการทดลองปฏิบัติงาน อีกทั้งค่าธรรมเนียมแพทย์ที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงได้รับ มิใช่ค่าจ้างรายเดือน รายชั่วโมง รายวันตามบัญชีค่าจ้าง รวมถึงไม่มีการกำหนดวันเวลาทำงานปกติ วันหยุดงานประจำปี หรือได้รับสิทธิการลาประเภทต่าง ๆ ตามที่ลูกจ้างชั่วคราวหรือลูกจ้างประจำได้รับ รวมถึงไม่มีสิทธิได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ใดตามที่ลูกจ้างของคณะฯ ได้รับด้วย แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงจึงมีสถานะเป็นเพียงเป็นแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะที่มีข้อตกลงกับคณะฯ เพื่อขอใช้สถานที่ เครื่องมือและอุปกรณ์เพื่อประกอบโรคศิลปะในนามของแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตนั่นเอง มีข้อตกลงจัดสรรเงินค่าธรรมเนียมแพทย์โดยคณะฯ เป็นผู้เรียกเก็บเงินค่าตรวจรักษาจากผู้ป่วยแทนแพทย์ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะแล้ว จึงนำมาจัดสรรเป็นค่าธรรมเนียมแพทย์ให้แก่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงหลังจากหักค่าใช้จ่ายสถานที่และค่าใช้จ่ายอุปกรณ์ต่อไป

ต่อมาในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕ ศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ ได้มีเอกสารขออนุมัติยกเลิกรหัสแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงของผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๖๕ ซึ่งถือว่าผู้ฟ้องคดีได้สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง หลังจากนั้น ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๖ ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติหน้าที่อาจารย์แพทย์จิตอาสา ซึ่งก็ได้ถือเป็นบุคลากรสังกัดคณะฯ มิใช่ลูกจ้างเงินรายได้คณะฯ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลลูกจ้างเงินรายได้ พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕ ไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตรวจรักษาหรือค่าตอบแทนใด ๆ จากผู้ป่วย หรือจากคณะฯ ตามประกาศคณะฯ เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางการให้อาจารย์แพทย์จิตอาสา แพทย์อาสา และทันตแพทย์อาสา ปฏิบัติงานด้านบริการดูแลสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๕ เนื่องจากข้อ ๑ ของประกาศฉบับดังกล่าว กำหนดว่า อาจารย์แพทย์จิตอาสา หมายถึง แพทย์ที่เคยดำรงตำแหน่งอาจารย์แพทย์ในคณะแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาแห่งใดแห่งหนึ่ง ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมจากแพทยสภาที่มีใช้แพทย์ตามประกาศคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทาง



/การให้แพทย์...

การให้แพทย์และทันตแพทย์ปฏิบัติงานด้านบริการดูแลสุขภาพ ที่อาสาปฏิบัติงานด้านบริการดูแลสุขภาพให้แก่คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี โดยไม่รับค่าตอบแทนเป็นเงิน สิ่งของ หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดที่อาจคิดคำนวณเป็นเงินได้ นอกจากนี้ ภายหลังวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง โดยตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ปฏิบัติหน้าที่ตรวจผู้ป่วยที่ฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ประจำศูนย์หัวใจ หลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ซึ่งระหว่างเวลาการเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงดังกล่าวปรากฏหลักฐานการปฏิบัติหน้าที่ ตรวจรักษาผู้ป่วยทั้งผู้ป่วยนอกในวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๕ และผู้ป่วยใน ๕ แอดมิชชัน หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้าปฏิบัติหน้าที่ตรวจรักษาผู้ป่วยที่ในฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจ หลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ อีกเลยจนสิ้นสุดสถานะ การเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ และการจ่ายเงินค่าตอบแทน การปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงนั้น ผู้ฟ้องคดีจะได้รับเฉพาะเงินค่าธรรมเนียมแพทย์ เท่านั้น ซึ่งมีประกาศคณะฯ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมแพทย์ในการปฏิบัติหน้าที่ตรวจและรักษา คนไข้ไว้อย่างชัดเจน โดยการจัดสรรเงินค่าตรวจรักษาที่ได้รับจากผู้ป่วยให้กับแพทย์ค่าตอบแทน รายชั่วโมงนั้นมีข้อตกลงว่าคณะฯ จะเป็นผู้เรียกเก็บเงินค่าตรวจรักษาแทนแพทย์ผู้ได้รับอนุญาต ให้ประกอบโรคศิลปะ แล้วนำมาหักการจัดสรรโดยจะมีการหักค่าบำรุงอาคารสถานที่ อุปกรณ์ ของคณะฯ ก่อนแล้วจึงจะจ่ายค่าธรรมเนียมแพทย์ให้กับแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงต่อไป จากนั้นตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๖ ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติหน้าที่อาจารย์แพทย์จิตอาสา และปฏิบัติหน้าที่ตรวจผู้ป่วยที่ฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจ หลอดเลือดและ เมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ อีกครั้งในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๖ จนถึงปัจจุบัน แต่ไม่ได้รับค่าตอบแทนหรือประโยชน์อื่นใดตามที่ประกาศคณะฯ กำหนดไว้ และในช่วงระหว่าง วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดียังมีสถานะเป็นพนักงาน คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ในตำแหน่งรองศาสตราจารย์ (ตำแหน่งบริหาร - รองคณบดี ฝ่ายสวัสดิการและกิจการพิเศษ) รวมถึงปฏิบัติหน้าที่ตรวจรักษาผู้ป่วยที่ฟรีเมียมคลินิก ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจ หลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ โดยมี ข้อมูลการลงตรวจทั้งผู้ป่วยนอกในวันที่ ๒๐, ๒๓, ๒๔, ๒๗, ๓๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๕ และผู้ป่วยใน ๔ แอดมิชชัน จากนั้นวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนสถานะมาเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง มีข้อมูลการตรวจที่ ฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจ หลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุน พันธกิจ ทั้งผู้ป่วยนอกในวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๕ และผู้ป่วยใน ๕ แอดมิชชัน โดยตาราง การตรวจรักษาผู้ป่วยในฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจ หลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ ของผู้ฟ้องคดีเป็นการตกลงกำหนดร่วมกันระหว่างศูนย์หัวใจ หลอดเลือด



/และเมแทบอลิซึม...

และเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งภายใต้คณะฯ ที่กำกับดูแลที่ฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ของศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กับผู้ฟ้องคดีว่าสามารถมาปฏิบัติหน้าที่ตรวจรักษาผู้ป่วยในเวลาใดก็ได้บ้าง

การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีในฐานะแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงไม่ได้มีสถานะเป็นบุคลากรของคณะฯ ที่ต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแล บังคับบัญชา หรือควบคุมการปฏิบัติงานจากคณะฯ แต่เป็นการปฏิบัติงานภายใต้ข้อตกลงร่วมกันระหว่างศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งภายใต้คณะฯ ที่กำกับดูแลฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ของศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กับผู้ฟ้องคดี โดยผู้อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีใช้พื้นที่ของคณะฯ ในการปฏิบัติหน้าที่จะเริ่มจากหัวหน้าศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจเสนอความเห็นมายังรองคณบดี ที่คณบดีคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีมอบหมายให้กำกับดูแลศูนย์สนับสนุนพันธกิจเป็นผู้พิจารณาอนุญาต ทั้งนี้ ในส่วนของการควบคุมการปฏิบัติงานคณะฯ จะเป็นผู้พิจารณาเพียงว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ตรงตามมาตรฐานวิชาชีพกำหนดไว้หรือไม่เท่านั้น โดยคณะฯ มอบหมายให้คณะกรรมการกำกับดูแลการบริการระบบพิเศษเป็นผู้กำกับดูแลการปฏิบัติงานของแพทย์

การตรวจรักษาผู้ป่วยของผู้ฟ้องคดีรวมทั้งแพทย์ทุกรายที่ปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงที่ปฏิบัติงานในคลินิกพิเศษหรือคลินิกนอกเวลา เป็นการประกอบวิชาชีพอิสระ (มีรายได้จากวิชาชีพอิสระ ตามมาตรา ๔๐ (๖) แห่งประมวลรัษฎากร) ซึ่งแพทย์เป็นผู้กำหนดค่าธรรมเนียมแพทย์สำหรับการตรวจผู้ป่วยแต่ละรายตามกรอบอัตราที่คณะฯ กำหนด หรือแพทย์จะไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมแพทย์ก็ได้แล้วแต่ดุลพินิจของแพทย์รายนั้น ๆ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงตรวจรักษาผู้ป่วยในนามของผู้ฟ้องคดีเองโดยการใช้สถานที่และอุปกรณ์ เครื่องมือของคณะฯ และผู้ฟ้องคดีสามารถปฏิเสธการตรวจผู้ป่วยได้โดยอิสระเนื่องจากการตรวจรักษาในลักษณะนี้ขึ้นอยู่กับแพทย์ผู้ตรวจเป็นผู้พิจารณา โดยในปัจจุบันผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่ในฐานะแพทย์จิตอาสาอยู่

การตรวจรักษาผู้ป่วยของผู้ฟ้องคดีมีการใช้สถานที่ อุปกรณ์ เครื่องมือแพทย์ รวมถึงระบบสารสนเทศทางการแพทย์ต่าง ๆ ของโรงพยาบาล เช่น ระบบเวชระเบียน ระบบการจ่ายยา รวมถึงใช้ทรัพยากรบุคคล หรือทรัพยากรของคณะฯ ในด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ในการรักษาพยาบาลผู้ป่วย ทั้งนี้ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลรามาธิบดีมิได้อำนาจโดยตรงในการควบคุม กำกับ มอบหมายการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานภายใต้ศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจ ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งภายใต้คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี แยกต่างหากจากโรงพยาบาลรามาธิบดี โดยการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีในฐานะแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงเป็นการปฏิบัติงานในฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ถือเป็นการให้บริการในระบบพิเศษ ซึ่งตามประกาศคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี



/เรื่อง การ...

เรื่อง การกำกับดูแลการบริการระบบพิเศษ พ.ศ. ๒๕๖๔ (ซึ่งบังคับใช้ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานในฐานะแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง) ข้อ ๑. ให้คํานิยามคำว่า “ระบบพิเศษ” หมายถึง การบริการที่มีใช้การบริการผู้ป่วยสามัญแก่ผู้ป่วยนอกหรือผู้ป่วยใน ทั้งในคลินิกพิเศษนอกเวลา หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกพิเศษหรือฟรีเมียมคลินิก หอผู้ป่วยพิเศษ หรือหน่วยบริการอื่น โดยคณะฯ มีการแต่งตั้งคณะกรรมการกำกับดูแลการบริการระบบพิเศษขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ในการกำกับดูแลการบริการระบบพิเศษ รวมถึงรักษามาตรฐานการประกอบวิชาชีพ อ้างอิงไว้ซึ่งคุณธรรมจริยธรรมและมารยาททางวิชาชีพของผู้ปฏิบัติงานในระบบพิเศษทุกราย ซึ่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลรามธิบดีเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของคณะกรรมการชุดดังกล่าวด้วย

ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลง ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๔ ว่าในการพิจารณาข้อเท็จจริงเพื่อทำคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดี มิได้แสวงหาข้อเท็จจริงโดยรอบด้าน แต่กลับรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาโดยมีขอบและเร่งรีบด่วนสรุปความเห็นโดยปราศจากข้อเท็จจริงที่ครบถ้วนสมบูรณ์อย่างผิดปกติ อีกทั้งไม่ให้อีกฝ่ายผู้ฟ้องคดีมีโอกาสดำเนินการโต้แย้งหรือชี้แจงได้อย่างเต็มที่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีไม่เปิดเผยข้อมูลเอกสารและพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และเพื่อตรวจสอบว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการ และใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างครบถ้วนและถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ดังนั้น การที่อธิบดีศาลปกครองกลางมีคำสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยเร่งด่วน คู่ความจึงอาจไม่ได้รับโอกาสในการแสดงพยานหลักฐานประกอบคำชี้แจงอย่างครบถ้วนตามขั้นตอนในการดำเนินกระบวนการพิจารณาในกรณีปกติ ขอสืบตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงจากพยานเอกสารและพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดให้ครบถ้วน ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และตามบทบัญญัติในหมวด ๒ ส่วนที่ ๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ แต่อย่างไรก็ดี การที่นายณรงค์ รัฐอมฤต นายเศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิ และ นายสมศักดิ์ สุวรรณสุจริต ไม่ได้รับโอกาสในการเข้าร่วมการประชุมเพื่อพิจารณาจัดทำคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๔ เนื่องจากนายณทล เทพพิทักษ์ นายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล นายวิษณุ วรรุญญ และนายวิทย์รัตน์กร ได้ร่วมกันวินิจฉัยองค์ประกอบของคณะกรรมการสรรหาฯ ด้วยตัวเอง แล้วเห็นว่านายณรงค์ รัฐอมฤต นายเศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิ และนายสมศักดิ์ สุวรรณสุจริต ไม่มีคุณสมบัติเป็นกรรมการสรรหาฯ โดยที่ไม่ได้เปิดโอกาสให้บุคคลทั้งสามรายดังกล่าวได้เข้าร่วมพิจารณาชี้แจงเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวแต่อย่างใด ทำให้ไม่ได้รับร่วมพิจารณาประเด็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีและจัดทำคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๔ ที่พิพาทในคดีนี้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดี หมายถึง องค์กรกลุ่มที่คณะกรรมการทุกท่านเป็นผู้มีส่วนได้เสียและสมควรที่จะมีสิทธิตามกฎหมายตั้งแต่ในชั้นพิจารณาวินิจฉัยองค์ประกอบของคณะกรรมการสรรหาฯ รวมถึงสิทธิในการชี้แจงว่าเหตุใดตนจึงไม่ได้รับเชิญเข้าร่วมพิจารณาประเด็นอำนาจของคณะกรรมการสรรหาฯ และคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีจนนำมา



/สู่การ...

สู่การจัดทำคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ รวมตลอดถึงสิทธิในการเข้าร่วมการพิจารณาคดีของศาล เพื่อได้รับสิทธิในการเข้าร่วมชี้แจง ให้ข้อมูล หรือโต้แย้งคัดค้านในประเด็นแห่งคดีได้ รวมถึงได้รับสิทธิในการพิจารณาพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีโอกาสดต่อสู้คดีได้อย่างเป็นธรรม จึงขอศาลได้โปรดเรียกนายณรงค์ รัฐอมฤต นางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ มาทำการไต่สวนในเรื่องดังกล่าวด้วย เพราะในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีมีการเร่งรีบ รวบรัด ไม่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีส่วนได้เสียมาให้การหรือเข้าร่วมพิจารณาทำให้การวินิจฉัยต่าง ๆ จึงไม่ถูกต้องตามกระบวนการขั้นตอนและไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม ซึ่งปรากฏเป็นข่าวกรณีที่นายณรงค์ รัฐอมฤต มีหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี คำนมติบอร์ดสรรหาและนางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ หนึ่งในคณะกรรมการสรรหาฯ ที่ได้แย้งผู้ถูกฟ้องคดีว่าไม่มีอำนาจและไม่ได้เข้าร่วมประชุม

ศาลแสวงหาข้อเท็จจริงโดยการไต่สวนคู่กรณีและพยาน เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๙

ในวันไต่สวนผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงเป็นหนังสือมีสาระสำคัญทำนองเดียวกับคำฟ้องและเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานในตำแหน่ง “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” ในช่วงเวลาดังตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ไม่ได้มีสถานะทางกฎหมายเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ โดยผู้ฟ้องคดีลาออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย สังกัดคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ปรากฏตามคำสั่งคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ที่ ล.บค. ๒๖/๒๕๖๕ เรื่อง อนุญาตให้พนักงานมหาวิทยาลัยลาออกจากงาน สั่ง ณ วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๕ โดยผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ในระบบฟรีเมียม (ฟรีเมียมคลินิก) เป็นการประกอบวิชาชีพอิสระ ไม่ได้ถือเป็นบุคลากรในสังกัดคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี รวมถึงไม่ใช่ลูกจ้าง เนื่องจากไม่มีสัญญาจ้างและคำสั่งจ้าง แต่เป็นการทำสัญญาหรือข้อตกลงกับคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี เพื่อขอใช้สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์เพื่อประกอบโรคศิลปะในนามของผู้ฟ้องคดีเพื่อตรวจและรักษาผู้ป่วย และมีข้อตกลงแบ่งเงินค่าตรวจรักษาที่ได้รับจากผู้ป่วยโดยโรงพยาบาลเป็นผู้เรียกเก็บเงินค่าตรวจรักษาแทนผู้ฟ้องคดีแล้วนำมาจ่ายให้กับผู้ฟ้องคดีเพื่อแบ่งรายได้ให้แก่โรงพยาบาลต่อไป ซึ่งถือว่าเงินที่ผู้ได้รับอนุญาตเรียกเก็บจากผู้ป่วยทั้งจำนวนเป็นเงินได้พึงประเมิน ตามมาตรา ๔๐ (๖) แห่งประมวลรัษฎากรของผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะ ประกอบกับเมื่อพิจารณาข้อบังคับของมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการบริหารงานบุคคลลูกจ้างเงินรายได้ พ.ศ. ๒๕๖๑ ในส่วนของบทนิยามคำว่า “ลูกจ้าง” “ลูกจ้างชั่วคราว” และ “ลูกจ้างประจำ” ผู้ฟ้องคดีก็ไม่เข้าเงื่อนไขการเป็นลูกจ้างของมหาวิทยาลัยมหิดลตามข้อบังคับดังกล่าว อีกทั้ง ลักษณะของรายได้ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากการปฏิบัติงานเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงเป็นเงินวิชาชีพอิสระ ไม่ใช่เงินค่าจ้างแรงงานของลูกจ้าง ผู้ฟ้องคดีมีดุลพินิจ



/ในการ...

ในการพิจารณาเรียกเก็บจากผู้เข้ารับการรักษาพยาบาลได้ว่าจะมีการเรียกเก็บหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และการจ่ายเงินให้กับผู้ฟ้องคดีโดยปกติ มหาวิทยาลัยมหิดลก็จะมีหักเงินไว้ส่วนหนึ่งตามการใช้สถานที่และอุปกรณ์ของมหาวิทยาลัยมหิดลในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมอิสระจากผู้ฟ้องคดี จึงไม่ได้มีลักษณะเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำเพิ่มเติมว่า คณะกรรมการสรรหาสิ้นสุดอำนาจไปแล้ว เมื่อดำเนินการสรรหาคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติเสร็จสิ้น คุณสมบัติของคณะกรรมการสรรหาที่มาพิจารณากรณีผู้ฟ้องคดีไม่ใช่กรรมการ สรรหาชุดเดิม ซึ่งกรรมการชุดเดิมมีกรรมการสรรหาจำนวน ๗ ท่าน ส่วนกรรมการสรรหาชุดใหม่ มีเพียง ๔ ท่าน โดยนายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล มีอายุเกิน ๗๐ ปี แล้วไม่สามารถเป็นกรรมการ สรรหาได้ และนางยุพิน ชลานนันทน์วัฒน์ กรรมการสรรหา กสทช. ไม่เข้าร่วมประชุม โดยสถานะ ของผู้ฟ้องคดีในฐานะแพทย์อายุรศาสตร์โรคหัวใจโรงพยาบาลรามาริบัติ มีความมุ่งมั่นที่จะนำ เทคโนโลยีมาใช้กับระบบสาธารณสุขจึงมาสมัครเป็นกรรมการ กสทช. ก่อนสมัครเป็นคณะกรรมการ ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีเป็นแพทย์รายชั่วโมง ประกอบอาชีพอิสระในฐานะผู้เชี่ยวชาญมาทำการรักษาคนไข้ในวันเสาร์-อาทิตย์ หลังวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดียังประกอบวิชาชีพอิสระโดยเป็นแพทย์รักษาคนไข้วันเสาร์-อาทิตย์ ทั้งใน โรงพยาบาลเอกชน และโรงพยาบาลรามาริบัติ ซึ่งไม่มีการมอบหมายจากโรงพยาบาลและ ไม่มีสัญญาจ้าง มีเพียงสัญญาให้ใช้สถานที่ประกอบวิชาชีพในการรักษาคนไข้ โดยค่าธรรมเนียม การรักษาร้อยละ ๒๕ จะแบ่งให้โรงพยาบาล ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้คิดค่าตอบแทนไม่ให้เกิน ๗๐๐ บาท ต่อคน ตามอัตราที่โรงพยาบาลกำหนด ซึ่งอาจจะเก็บหรือไม่เก็บค่าธรรมเนียมแพทย์ในส่วนนี้ก็ได้ และไม่อยู่ในบังคับของโรงพยาบาลว่าจะต้องทำงานในปริมาณเท่าใด โดยส่วนรายได้ของโรงพยาบาล ก็จะได้จากค่ายาและอุปกรณ์ทางการแพทย์ ผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้รับแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อกล่าวหา ทั้งนี้ รายละเอียดปรากฏในคำฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสรับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและ ได้แย้งแสดงพยานหลักฐานต่อผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจโต้แย้งได้ ในการกำหนดตารางเวร การรักษาผู้ป่วย ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กำหนดให้กับทางโรงพยาบาลว่าจะเข้าตรวจรักษาคนไข้วันใดบ้าง ส่วนข้อมูลของคนไข้เป็นเรื่องระหว่างแพทย์กับคนไข้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีความจำเป็นสำหรับการรักษาพยาบาลเท่านั้น โดยผู้ฟ้องคดีมีความเป็นอิสระในการตรวจคนไข้ ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเข้าถึง ข้อมูลคนไข้ เพราะคนไข้ยินยอม และมีความจำเป็นเกี่ยวกับการรักษา ทั้งนี้ เป็นมาตรฐาน ในการประกอบวิชาชีพ ซึ่งเป็นไปตามธรรมเนียมการรักษาของแพทย์

ผู้ถูกฟ้องคดี (ยกเว้นนางยุพิน ชลานนันทน์วัฒน์) ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๙ มีสาระสำคัญทำนองเดียวกับการและเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่น คำร้องคัดค้านความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘



/ไม่ชอบ...

ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากนายประสพสุข บุญเดช กรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ (กฎหมายเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง) ซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมการกฤษฎีกาผู้พิจารณาจัดทำความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ เรื่อง การดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการ กสทช. ได้รับการแต่งตั้งเป็นที่ปรึกษาประจำ กสทช. ด้านกิจการกระจายเสียง ของพลอากาศโท ธนพันธุ์ หรัยเจริญ ซึ่งเป็นคู่กรณีที่มีความขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี พิจารณาได้จากการมีข้อพิพาทกับผู้ฟ้องคดี (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖๔/๒๕๖๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๙๙/๒๕๖๘ ของศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ อ.๒๐๗๑/๒๕๖๘ ของศาลปกครองสูงสุด) ดังนั้น นายประสพสุข บุญเดช จึงต้องห้ามมิให้ทำการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา ๑๓ (๖) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกฎกระทรวงกำหนดกรณีอื่นที่เจ้าหน้าที่จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ พ.ศ. ๒๕๖๖ ความใน (๘) โดยกำหนดกรณีการเป็นลูกจ้างหรือที่ปรึกษาซึ่งได้รับค่าตอบแทนของคู่กรณี อันเป็นเหตุให้ไม่สามารถทำการพิจารณาทางปกครองได้ นั้น เห็นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีรับทราบความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวตามที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือถึงเลขาธิการวุฒิสภา อย่างไรก็ตาม การพิจารณาประเด็นหน้าที่และอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ มิได้อยู่ภายใต้บังคับของความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังนั้น ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงไม่ผูกพันหรือมีผลต่อการพิจารณาและจัดทำคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหา กสทช. (ผู้ถูกฟ้องคดี) แต่ประการใด ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ทราบเรื่องตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่านายประสพสุข บุญเดช กรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อทำความเห็นดังกล่าวโดยมีความไม่เป็นกลาง

นายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ประธานกรรมการ กสทช. ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดี (ยกเว้น นางยุพิน ชลานนันทน์วิวัฒน์) ให้ถ้อยคำเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีใช้พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติมในการวินิจฉัยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี โดยคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีตรงกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ในส่วนของอายุกรรมการสรรหาคือนายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ยังไม่เกษียณอายุราชการในปี พ.ศ. ๒๕๖๘ เนื่องจากเกิดหลังเดือนตุลาคม และกฎหมายไม่ได้กำหนดอายุของคณะกรรมการสรรหาไว้ ส่วนนายวิทย์ รัตนกร คณะกรรมการสรรหามีมติ ๓ ต่อ ๑ จึงมีมติว่ามีคุณสมบัติเป็นกรรมการสรรหาได้ ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติเห็นว่า กรรมการสรรหาทั้งหมด ๗ ท่าน ขาดคุณสมบัติเป็นกรรมการสรรหา ๒ ท่าน ส่วนนางยุพิน ชลานนันทน์วิวัฒน์ ซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมการสรรหา ได้ลาประชุม



/จึงมี...

จึงมีคณะกรรมการสรรหาจำนวน ๕ ท่าน แต่เมื่อองค์ประชุมมี ๔ ท่าน จึงมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ถือว่าครบองค์ประชุมแล้ว คณะกรรมการสรรหาใช้พยานหลักฐานในการวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดี เป็นพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือราชการส่วนท้องถิ่นฯ โดยผู้ถูกฟ้องคดี ได้รวบรวมพยานหลักฐานจากหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงหนังสือชี้แจงของผู้ฟ้องคดีซึ่งยอมรับว่าเป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงที่ทำหน้าที่รักษาคนไข้ในช่วงระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ จนถึงก่อนวันที่ได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นกรรมการ กสทช. ในส่วนสถานะความเป็นแพทย์เห็นว่าผู้ฟ้องคดียังได้รับเงินจากมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเป็น หน่วยงานของรัฐ และยังดำเนินการในฐานะแพทย์รักษาคนไข้ไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างรายวัน รายชั่วโมง รายเดือน ก็ยังถือว่าเป็นลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐอยู่ หมายรวมถึงการใช้อุปกรณ์หรือสถานที่ ของหน่วยงานของรัฐด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีได้เชิญผู้แทนจากโรงพยาบาลรามธิบดีมาให้อัยคำแล้ว แต่ไม่ได้รับคำชี้แจง ทั้งนี้ รายละเอียดปรากฏตามคำให้การและคำแถลงของผู้ถูกฟ้องคดี

นางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ ในฐานะกรรมการสรรหา กสทช. ยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๙ โดยมีสาระสำคัญว่า ตนเริ่มปฏิบัติหน้าที่กรรมการสรรหา กสทช. ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ จนถึงวันที่มีการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งกรรมการ กสทช. คนสุดท้ายซึ่งครบ องค์ประกอบ ๗ คน ที่ต้องสรรหาแล้ว โดยรองศาสตราจารย์ ดร.สมภพ ภูริวิกรัยพงศ์ กรรมการ กสทช. คนสุดท้าย ในชุดปัจจุบันได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๖๖ โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับ การสรรหาเป็นกรรมการ กสทช. และคัดเลือกผู้สมควรได้รับคัดเลือกเป็นกรรมการ กสทช. เสนอรายชื่อไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ รวมถึงมีอำนาจวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับ คุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือก (ไม่ได้รวมถึง ผู้ที่ได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นกรรมการ กสทช. แล้ว) ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติองค์กร จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการ โทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๔/๑ มาตรา ๑๔/๒ มาตรา ๑๕/๑ มาตรา ๑๖ ประกอบมาตรา ๗ และมาตรา ๘ ซึ่งเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการสรรหาบุคคล ผู้สมควรได้รับเลือกเป็นกรรมการ กสทช. โดยได้เสนอชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นกรรมการ กสทช. ไปยังวุฒิสภา เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ และได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นกรรมการ กสทช. จนครบองค์ประกอบตามที่กำหนดซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น ๗ คนแล้ว ย่อมถือว่าสถานะของความเป็นกรรมการสรรหา กสทช. ได้สิ้นสุดลง เนื่องจากภารกิจ ตามกฎหมายได้เสร็จสิ้นและสมบูรณ์แล้ว ประการสำคัญสถานะของคณะกรรมการสรรหา กสทช. (ชุดเดิม) เมื่อจบสิ้นแล้วย่อมไม่สามารถกลับมาได้อีก แต่ต้องแต่งตั้งชุดใหม่หากต้องมีการสรรหา กสทช. ในชุดต่อไปอีกเท่านั้น นอกจากนี้ การที่ไม่เชิญอดีตกรรมการสรรหา กสทช. (ชุดเดิม) มาเพื่อพิจารณาการขาดคุณสมบัติของกรรมการ กสทช. ชุดที่ได้ดำเนินการสรรหาจนครบองค์ประกอบ



/ตามที่...

ตามที่ต้องสรรหาแล้ว ย่อมไม่อาจเรียกอดีตกรรมการสรรหา กสทช. เพียง ๔ ท่าน กับผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยคนใหม่ อีก ๑ ท่าน (ที่มีใช้ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยคนเดิมที่ทำหน้าที่เป็นกรรมการสรรหา กสทช. ชุดปัจจุบัน) ว่าเป็นการประชุมของกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ได้ ดังนั้น คำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ตนจึงมิได้ร่วมพิจารณาและมีมติด้วยแต่อย่างใด

นายประวิทย์ ลีสถาพรวงศา พยานของผู้ถูกฟ้องคดี ให้ถ้อยคำว่า พยานเป็นอดีตนายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ผู้ฟ้องคดีเป็นรองคณบดีแต่ยังได้รับค่าตอบแทนการประกอบวิชาชีพอิสระอยู่แล้วในฐานะแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง แม้ภายหลังผู้ฟ้องคดีจะลาออกจากตำแหน่งดังกล่าวแต่ผู้ฟ้องคดียังคงได้รับค่าตอบแทนจากโรงพยาบาลอยู่ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ลาออกจากการเป็นผู้ประกอบวิชาชีพอิสระตามมาตรา ๘ (๓) แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่ฯ ค่าตอบแทนของแพทย์เป็นเพียงประเภทของรายได้เท่านั้น ทั้งผู้ฟ้องคดียังสามารถเข้าถึงข้อมูลประวัติในอดีตของผู้ป่วยได้ ซึ่งเป็นข้อมูลข่าวสารของคณะฯ และทางโรงพยาบาลยังมีการกำหนดตารางแพทย์ว่าจะเข้าตรวจเมื่อใด และประกาศให้ผู้รับบริการทราบเป็นการทั่วไป และหากงดหรือเลื่อนให้แจ้งคณะแพทยศาสตร์ทราบก่อน หากละเลยจะงดการรับปฏิบัติงาน นอกจากนี้หากผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้รับบริการก็ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ซึ่งมหาวิทยาลัยจะเป็นผู้รับผิดชอบ อีกทั้งค่าบริการบางส่วนก็สามารถนำไปเบิกตามสิทธิสวัสดิการรักษายาบาลของทางราชการ การปฏิบัติหน้าที่นี้จึงมิใช่การปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะอิสระอย่างแท้จริง แต่เป็นบุคลากรซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติงานของคณะฯ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

นางสาวยุวดี แทนงูนา นิติกร (หัวหน้างานกฎหมาย คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี) และนายประภพ มิตรสงเคราะห์ นักทรัพยากรบุคคล (ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบริหารทุนมนุษย์) ผู้รับมอบอำนาจจากผู้อำนวยการโรงพยาบาลรามาธิบดี ได้มาชี้แจงตามคำสั่งศาลในวันไต่สวนโดยให้ถ้อยคำว่า หลังจากผู้ฟ้องคดีลาออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล ได้ประกอบอาชีพอิสระในฐานะแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง โดยทำข้อตกลงในการใช้สถานที่และอุปกรณ์ในการรักษาผู้ป่วย โดยทางคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีการจัดเก็บค่าบริการยาบาล ซึ่งจะประกอบไปด้วยค่าธรรมเนียมแพทย์ ค่าธรรมเนียมหัตถการ ค่าอุปกรณ์และสถานที่ ค่ายา ซึ่งจะถูกนำมาพักรอเพื่อจัดสรรเป็นค่าธรรมเนียมแพทย์/หัตถการให้แก่แพทย์ โดยจะจ่ายให้ก็ต่อเมื่อผู้ป่วยได้ชำระค่าบริการแล้ว

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๙ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี



/ศาลได้...

ศาลได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำชี้แจง คำให้การ คำแถลงและพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๔ เลขาธิการวุฒิสภาได้มีประกาศรายชื่อคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่คัดเลือกผู้ที่สมควรได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กรรมการ กสทช.) โดยผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการคัดเลือกผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับเลือกเป็นกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค และได้เสนอชื่อผู้ฟ้องคดีไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบให้เป็นกรรมการ กสทช. ซึ่งต่อมา ในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ที่ประชุมวุฒิสภาได้พิจารณามีลงมติผู้ที่ได้รับความเห็นชอบให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. จำนวน ๕ คน รวมถึงผู้ฟ้องคดี จากนั้น ประธานวุฒิสภาได้มีประกาศวุฒิสภา เรื่อง กำหนดเวลาให้บุคคลผู้ได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ เพื่อแจ้งให้ผู้ได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. แสดงหลักฐานให้เป็นที่ปรากฏชัดว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ ให้แสดงหลักฐานต่อประธานวุฒิสภายภายใน ๒๐ วัน นับแต่วันถัดจากวันที่มีประกาศกล่าวคือ ต้องดำเนินการดังกล่าวภายในวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๕ ต่อมา สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาจึงได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ สว ๐๐๐๘/๔๗๐๔ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงผู้ฟ้องคดี เพื่อแจ้งให้แสดงหลักฐานว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามประกาศดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแสดงการรับรองว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีเคยประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนี้ (๑) รองคณบดีฝ่ายสวัสดิการและกิจการพิเศษ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล (๒) คณะกรรมการองค์การเภสัชกรรม และปัจจุบันนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีวดังกล่าวข้างต้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดี



/ได้แสดง...

ได้แสดงหลักฐานการแสดงเจตนาขอลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพในหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐว่าขอลาออกจากตำแหน่งหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามที่มาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) ที่บัญญัติไว้ทั้งหมด ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๕ เป็นต้นไป ต่อมา สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาได้เชิญบุคคลผู้ได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. ทั้ง ๕ คนดังกล่าวมาประชุมร่วมกันเพื่อเลือกกันเองให้คนหนึ่งเป็นประธานกรรมการ กสทช. เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๕ โดยผลปรากฏว่าที่ประชุมมีมติเลือกผู้ฟ้องคดีเป็นประธานกรรมการ กสทช. และได้แจ้งผลให้ประธานวุฒิสภาทราบ โดยในวันเดียวกันนั้น ประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สว ๐๐๐๘/๑๖๖ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๕ เพื่อแจ้งนายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ตามมาตรา ๑๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ จากนั้นในวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๖๕ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการ กสทช. ตามที่เสนอทูลกราบฯ หลังจากนั้น ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่ในฐานะประธานกรรมการ กสทช. ปรากฏว่าคณะกรรมการความมั่นคงแห่งรัฐ กิจการชายแดนไทย ยุทธศาสตร์ชาติ และการปฏิรูปประเทศ สภาผู้แทนราษฎร ได้มีหนังสือกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อขอให้พิจารณาเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหา คุณสมบัติของผู้ฟ้องคดี ในฐานะประธานกรรมการ กสทช. โดยอ้างถึงอำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีในฐานะผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เนื่องจากประเด็นดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาว่าหน่วยงานหรือบุคคลใดมีอำนาจวินิจฉัยเรื่องการขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของประธานกรรมการ กสทช. นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นจึงได้สั่งการมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นผู้พิจารณาเรื่องนี้ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ที่ได้พิจารณาและมีความเห็น ในประเด็นดังกล่าวตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ เรื่อง การดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการ กสทช. โดยเห็นว่าแม้ผู้ฟ้องคดีจะได้ลาออกจากตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายสวัสดิการและกิจการพิเศษ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ อันเป็นการแสดงหลักฐานว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตามที่มาตรา ๑๘ บัญญัติไว้แล้วส่วนหนึ่ง แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามที่สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งให้ทราบว่าผู้ฟ้องคดียังทำหน้าที่ตรวจและรักษาคนไข้ผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยใน โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นรายชั่วโมงเรื่อยมาจนถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ทั้งนี้ โดยอ้างถึงหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ที่ อว ๗๘/ล ไม่ปรากฏวันที่ เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๗ ซึ่งแม้จะเป็นวันก่อนวันที่ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ กสทช.



/ก็อาจ...

ก็อาจเข้าลักษณะเป็นการกระทำอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๘ (๒) และอาจเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นว่ายังมีได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้ภายในเวลาที่ประธานวุฒิสภากำหนด จึงอาจเข้าข่ายข้อสันนิษฐานได้ว่าละสิทธิในการรับแต่งตั้งเป็นกรรมการ กสทช. ซึ่งเป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดของกฎหมาย ตามมาตรา ๑๘ อันเป็นผลให้ต้องดำเนินการสรรหาใหม่จึงเป็นหน้าที่และอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งจะต้องเป็นผู้ดำเนินการ ตามมาตรา ๑๖ วรรคห้า ประกอบมาตรา ๑๘ ต่อไป และเมื่อเหตุดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนที่จะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง กรณีจึงเป็นเรื่องที่ยังอยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหาชุดเดิมนั้น และเป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหาชุดเดิมนั้นที่จะต้องตรวจสอบและวินิจฉัยคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามหรือการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนนั้นต่อไปตามนัยมาตรา ๑๕/๑ ซึ่งสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้นำผลการพิจารณาดังกล่าวข้างต้นกราบเรียนนายกรัฐมนตรี โดยนายกรัฐมนตรีมีบัญชาให้ส่งเรื่องให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาเพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องตามหน้าที่และอำนาจต่อไป สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีจึงมีหนังสือ ลับ ที่ นร ๐๔๐๔/ล๒๐๒๙ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๙ ถึงเลขาธิการวุฒิสภา เพื่อดำเนินการพิจารณาเรื่องร้องเรียนดังกล่าว โดยสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาซึ่งทำหน้าที่เป็นหน่วยธุรการของคณะกรรมการสรรหากรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๑๔ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงได้แจ้งเรื่องตามหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีดังกล่าวให้ประธานกรรมการสรรหา กสทช. ได้รับทราบความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับ เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖/๒๕๖๘ จากนั้นประธานกรรมการสรรหากรรมการ กสทช. จึงได้มีดำริให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภานัดประชุมคณะกรรมการสรรหา กสทช. เพื่อทราบและพิจารณาความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ดังกล่าว ที่มีความเห็นว่า การพิจารณาคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของประธานกรรมการ กสทช. เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ที่ต้องดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหากรรมการ กสทช. กระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ เรื่อง การพิจารณาคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของประธานกรรมการ กสทช. กระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ โดยผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณา วินิจฉัยว่า ในระหว่างวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดียังคงปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ ซึ่งการปฏิบัติหน้าที่แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมงของผู้ฟ้องคดีในช่วงเวลาดังตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ณ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ของผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ โดยมีกรรมการสรรหาจำนวน



๒ เสียง เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นทั้งพนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ จึงเป็นลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ และถือว่าผู้ฟ้องคดีสละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีมติเอกฉันท์ว่าผู้ฟ้องคดีสละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดี จึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครอง เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๙ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ของผู้ถูกฟ้องคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลในการวินิจฉัย ดังนี้

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง ที่ ๙๕๒/๒๕๖๙ วินิจฉัยว่าคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และมีคำสั่งในเรื่องคำขอเกี่ยวกับมาตรการหรือวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีของผู้ฟ้องคดีต่อไป จึงไม่มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยประเด็นเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลและเงื่อนไขการฟ้องคดีอีก

สำหรับประเด็นที่เป็นเนื้อหาของคดี คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และถือว่าเป็นผู้สละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เนื่องจากผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีด้วยเหตุหลายประการ กรณีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจตามกฎหมายในการวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของ



/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดี ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้รับการสรรหาและได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการ กสทช. แล้วหรือไม่ ดังนี้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีเพราะอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีได้สิ้นสุดลงตั้งแต่ได้เสนอรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือกไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว กระบวนการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งย่อมต้องผ่านวุฒิสภา เทียบเคียงคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๕-๒๗/๒๕๕๕ และคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๖/๒๕๕๕ รวมทั้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๓๕/๒๕๔๔ และผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกระเบียบคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการเสนอเรื่องเพื่อให้คณะกรรมการสรรหาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจวินิจฉัยเฉพาะคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกตามมาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เท่านั้น ประกอบกับมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติเหตุพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ กสทช. โดยแยก (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ กับ (๕) กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๘ อย่างชัดเจน แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าเหตุพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๘ มิใช่ส่วนหนึ่งของการวินิจฉัยปัญหาขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ ที่อยู่ในกรอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดี นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อมีเหตุต้องมีการเลือกและแต่งตั้งกรรมการ ให้มีคณะกรรมการสรรหากรรมการคณะหนึ่ง ทำหน้าที่คัดเลือกผู้สมควรได้รับเลือกเป็นกรรมการ ประกอบด้วย (๑) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลรัฐธรรมนูญ จำนวนหนึ่งคน (๒) ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาอาวุโสซึ่งเคยดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจำนวนหนึ่งคน (๓) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวนหนึ่งคน (๔) กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จำนวนหนึ่งคน (๕) กรรมการตรวจเงินแผ่นดินซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน จำนวนหนึ่งคน (๖) ผู้ตรวจการแผ่นดินซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมผู้ตรวจการแผ่นดิน จำนวนหนึ่งคน (๗) ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย วรรคสอง บัญญัติว่า



/ให้คณะกรรมการ...

ให้คณะกรรมการสรรหาตามวรรคหนึ่งเลือกกรรมการสรรหาคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสรรหา
 วรรคสาม บัญญัติว่า ประธานและกรรมการสรรหาไม่มีสิทธิสมัครเป็นกรรมการ วรรคสี่ บัญญัติว่า
 ในกรณีที่ไม่มีกรรมการสรรหาในตำแหน่งใด หรือมีแต่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ถ้ากรรมการสรรหา
 ที่เหลืออยู่นั้น มีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วยกรรมการสรรหาเท่าที่มีอยู่
 วรรคห้า บัญญัติว่า ให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาทำหน้าที่เป็นหน่วยธุรการในการดำเนินการสรรหา
 และคัดเลือกกรรมการ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการดำเนินการสรรหากรรมการ ให้สำนักงาน
 เลขาธิการวุฒิสภาประกาศการเปิดรับสมัครบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นกรรมการให้ทราบเป็นการทั่วไป
 ผ่านทางวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างน้อยสามสิบวัน
 ติดต่อกัน วรรคสอง บัญญัติว่า เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้คณะกรรมการสรรหา
 พิจารณาคัดเลือกผู้สมัครซึ่งมีคุณสมบัติที่จะเป็นกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายชื่อ
 ผู้สมัครเข้ารับการสรรหาจากสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา วรรคสาม บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธี
 การรับสมัครและการคัดเลือกให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการสรรหากำหนด วรรคสี่ บัญญัติว่า ในการ
 คัดเลือกให้ใช้วิธีลงคะแนนโดยเปิดเผยและให้กรรมการสรรหาแต่ละคนบันทึกเหตุผลในการเลือกไว้ด้วย
 วรรคห้า บัญญัติว่า ผู้ซึ่งจะได้รับการคัดเลือกต้องได้รับคะแนนเสียงถึงสองในสามของจำนวนทั้งหมด
 เท่าที่มีอยู่ของคณะกรรมการสรรหา วรรคหก บัญญัติว่า ถ้าไม่มีบุคคลใดได้รับคะแนนเสียงตามวรรคห้า
 หรือมีแต่ยังไม่ครบจำนวนที่จะต้องสรรหาให้มีการลงคะแนนใหม่สำหรับผู้ได้คะแนนไม่ถึงสองในสาม
 ถ้ายังได้ไม่ครบตามจำนวนให้มีการลงคะแนนอีกครั้งหนึ่ง ในกรณีที่การลงคะแนนครั้งหลังนี้ยังได้
 บุคคลไม่ครบตามจำนวนที่จะต้องสรรหา ให้ดำเนินการสรรหาใหม่สำหรับจำนวนที่ยังขาดอยู่ วรรคเจ็ด
 บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการฟ้องคดีเกี่ยวกับการสรรหากรรมการต่อศาลปกครอง การฟ้องคดีดังกล่าว
 ไม่เป็นเหตุให้ระงับหรือชะลอการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการสรรหาที่ได้ดำเนินการไปแล้ว เว้นแต่
 ศาลปกครองจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น ในการนี้ หากศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง
 ใด ๆ อันเป็นผลให้บุคคลที่ได้รับการคัดเลือกขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามหรือได้รับ
 การคัดเลือกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีเช่นว่านั้น ไม่มีผลกระทบต่อกิจการที่บุคคลนั้น
 ได้กระทำไว้แล้วก่อนมีคำพิพากษาหรือคำสั่งดังกล่าว มาตรา ๑๕/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่
 มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือก
 ให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหาเป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรร
 หาให้เป็นที่สุด วรรคสอง บัญญัติว่า การเสนอเรื่องเพื่อให้คณะกรรมการสรรหาวินิจฉัยตามวรรคหนึ่ง
 ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการสรรหากำหนด วรรคสาม บัญญัติว่า
 การวินิจฉัยให้ใช้วิธีลงคะแนนโดยเปิดเผย วรรคสี่ บัญญัติว่า ให้นำความในวรรคหนึ่ง วรรคสอง
 และวรรคสาม มาใช้บังคับแก่กรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการ
 สรรหาด้วยโดยอนุโลม แต่กรรมการสรรหาที่ถูกกล่าวหาว่าขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม
 จะอยู่ในที่ประชุมในขณะพิจารณาและวินิจฉัยมิได้ และมาตรา ๑๘ บัญญัติว่า ผู้ได้รับความเห็นชอบ



/จากวุฒิสภา...

จากวุฒิสภาให้เป็นกรรมการซึ่งยังมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ (๑) (๒) หรือ (๓) อยู่ ต้องแสดงหลักฐานว่าได้ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพดังกล่าวแล้วนั้นต่อประธาน วุฒิสภาภายในเวลาที่ประธานวุฒิสภากำหนด ซึ่งต้องเป็นเวลาก่อนที่นายกรัฐมนตรีจะนำความ กราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ในกรณีที่มิได้แสดงหลักฐานภายใน กำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าผู้นั้นสละสิทธิ และให้ดำเนินการสรรหาใหม่โดยผู้ซึ่งได้รับความเห็นชอบ จากวุฒิสภาในครั้งนี้จะเข้ารับการสรรหาในครั้งใหม่ไม่ได้ และให้นำความในมาตรา ๑๖ วรรคห้า มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. มีการร้องเรียนเกี่ยวกับคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี กรณีที่ผู้ฟ้องคดียังทำ หน้าที่ตรวจและรักษาคณิษย์ผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยใน โดยได้รับค่าตอบแทนเป็นรายชั่วโมงเรื่อยมา จนถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ อันเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ กสทช. ซึ่งอาจเข้าลักษณะเป็นการกระทำความผิดเป็นการต้องห้าม ตามมาตรา ๘ (๑) (๒) หรือ (๓) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการ ประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ และอาจเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นว่ายังมิได้ลาออกหรือ เลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้นภายในเวลาที่ประธานวุฒิสภากำหนดตามประกาศวุฒิสภา เรื่อง กำหนดเวลาให้บุคคลผู้ได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาให้ดำรงตำแหน่งกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ลาออกหรือเลิกประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตามมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ จึงอาจเข้าข่าย ข้อสันนิษฐานได้ว่าสละสิทธิในการรับแต่งตั้งเป็นกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว อันเป็นผลให้ต้องดำเนินการสรรหาใหม่ จึงเป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือ ลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือก ซึ่งมาตรา ๑๕/๑ แห่ง พระราชบัญญัติเดียวกันบัญญัติให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหา กสทช. เป็นผู้วินิจฉัยเท่านั้น โดยมีได้กำหนดช่วงเวลาในการวินิจฉัยของกรรมการสรรหา กสทช. ในกรณีที่ มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการ คัดเลือกเป็นกรรมการ กสทช. ไว้แต่อย่างใด และเมื่อเหตุในคดีนี้เกิดขึ้นก่อนที่จะมีพระบรม ราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง กรณีจึงเป็นเรื่องที่ยังอยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ สรรหาชุดเดิมตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าอำนาจ ในการพิจารณาหรือวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีที่ดำรงตำแหน่ง ประธานกรรมการ กสทช. ของผู้ถูกฟ้องคดีได้สิ้นสุดลงตั้งแต่ได้เสนอรายชื่อผู้ได้รับการคัดเลือก



ไปยัง...

ไปยังวุฒิสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว กระบวนการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งย่อมต้องผ่านวุฒิสภา จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถึงคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒๕-๒๗/๒๕๕๕ นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยดังกล่าวเป็นการพิจารณาเรื่องพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๖ วรรคห้า ประกอบมาตรา ๒๐๗ วรรคหนึ่ง (๒) หรือไม่ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๖/๒๕๕๕ เป็นคำวินิจฉัยเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหาสมาชิกสภาพัฒนาการเมืองตามพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่าคณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อทำหน้าที่เฉพาะในการสรรหาสมาชิกสภาพัฒนาการเมือง เมื่อการสรรหาเสร็จสิ้นในครั้งใด การกิจของคณะกรรมการสรรหาในครั้งนั้นก็สิ้นสุดลง ซึ่งมีประเด็นข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงที่แตกต่างจากคดีนี้ และเป็นคำวินิจฉัยที่มีมาก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบ กิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ปี พ.ศ. ๒๕๖๒ และปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ที่มีการแก้ไขในเรื่องการได้มาซึ่งรายชื่อผู้สมควรได้รับเลือกเป็นกรรมการ กสทช. โดยวิธีการสรรหา ซึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา ๑๕/๑ ที่กำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหา กสทช. เป็นผู้วินิจฉัยในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือก คำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหาให้เป็นที่สุด ดังนั้น คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ผู้ฟ้องคดีอ้างดังกล่าวจึงไม่อาจนำมาเทียบเคียงกันได้ ข้อกล่าวอ้างในส่วนนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องคัดค้านความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามบันทึก ถัด เรื่องที่เสร็จที่ ๑๐๐๕ - ๑๐๐๖ /๒๕๖๘ เรื่อง การดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการ กสทช. ว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยังกล่าวอ้างว่าขัดแย้งกับคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ และความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๓๕/๒๕๕๔ เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสรรหาและคณะอนุกรรมการตามพระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ นั้น เห็นว่า ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๓๕/๒๕๕๔ ก็เป็นการพิจารณาตามพระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ อันเป็นการพิจารณาและให้ความเห็นจากกฎหมายคนละฉบับกัน จึงไม่อาจนำความเห็นทางกฎหมายทั้งสองฉบับมาเทียบเคียงกันได้ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือชี้แจงต่อศาลว่าขอคัดค้านความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ ตามบันทึก ถัด เรื่องเสร็จที่ ๑๐๐๕-๑๐๐๖/๒๕๖๘ ซึ่งมีนายประสพสุข บุญเดช เป็นหนึ่งในคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาประจำ กสทช. ด้านกิจการกระจายเสียง ของพลอากาศโท ธนพันธุ์ ทรายเจริญ ซึ่งเป็นคู่กรณีที่มีความขัดแย้ง



/กับผู้ฟ้องคดี...

กับผู้ฟ้องคดี ซึ่งขัดต่อหลักความเป็นกลาง นั้น เห็นว่า ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นเพียงความเห็นทางกฎหมาย ไม่ใช่คำสั่งทางปกครองตามนิยามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงไม่มีประเด็นปัญหาที่จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับหลักความเป็นกลางของเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด อีกทั้งมิใช่ประเด็นข้อพิพาทในคดี ข้อกล่าวอ้างในส่วนนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกระเบียบคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการเสนอเรื่องเพื่อให้คณะกรรมการสรรหาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกเป็นกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๔ มาใช้บังคับกับกรณีวินิจฉัยเฉพาะคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกตามมาตรา ๖ และมาตรา ๗ เท่านั้น เห็นว่า การที่ระเบียบดังกล่าวได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกเพียง ๔ มาตรา ซึ่งประกอบด้วยมาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๑๔/๑ และมาตรา ๑๔/๒ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นกระบวนการสรรหาเนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ มาตรา ๑๔/๑ และมาตรา ๑๔/๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นเรื่องที่ปรากฏและตรวจสอบได้ตั้งแต่ขั้นรับสมัครหรือขั้นการคัดเลือกของผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดวิธีปฏิบัติไว้เป็นการเฉพาะ ในขณะที่ปัญหาตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เป็นเรื่องซึ่งโดยสภาพจะปรากฏหรือมีข้อเท็จจริงเกิดขึ้นในช่วงระหว่างที่ผู้ได้รับการคัดเลือกอยู่ระหว่างดำเนินการแสดงหลักฐานต่อประธานวุฒิสภาตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น ซึ่งเป็นขั้นตอนต่อเนื่องที่ยังอยู่ภายใต้กรอบอำนาจของมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๔ ที่บัญญัติในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้สมัครเข้ารับการสรรหาหรือผู้ได้รับการคัดเลือกให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสรรหาเป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหาให้เป็นที่สุด ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีอำนาจตามมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวในการพิจารณาในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แสดงหลักฐานว่าได้ลาออกหรือแสดงหลักฐานแล้วแต่ยังฝ่าฝืนบทบัญญัติของมาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ที่เป็นบทบัญญัติในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขก่อนการเข้าสู่ตำแหน่งกรรมการ กสทช. ได้ ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้



/ส่วนกรณี...

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาเพื่อขอให้พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีเกี่ยวกับความไม่เป็นกลางของผู้ถูกฟ้องคดีเนื่องจากเป็นคู่กรณีของผู้ฟ้องคดีในการวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีในตำแหน่งประธานกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้... “คู่กรณี” หมายความว่า ผู้ยื่นคำขอหรือผู้คัดค้านคำขอ ผู้อยู่ในบังคับหรือจะอยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครอง และผู้ซึ่งได้เข้ามาในกระบวนการพิจารณาทางปกครองเนื่องจากสิทธิของผู้นั้นจะถูกกระทบกระเทือนจากผลของคำสั่งทางปกครอง มาตรา ๑๓ บัญญัติว่า เจ้าหน้าที่ดังต่อไปนี้ จะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ (๑) เป็นคู่กรณีเอง (๒) เป็นคู่หมั้นหรือคู่สมรสของคู่กรณี (๓) เป็นญาติของคู่กรณี คือ เป็นบุพการี หรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงภายในสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางแต่งงานนับได้เพียงสองชั้น (๔) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนหรือตัวแทนของคู่กรณี (๕) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ หรือเป็นนายจ้างของคู่กรณี (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓ เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง ซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้น จะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการดังนี้ (๑) ถ้าผู้นั้นเห็นเองว่าตนมีกรณีดังกล่าว ให้ผู้นั้นหยุดการพิจารณาเรื่องไว้ก่อนและแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่งหรือประธานกรรมการทราบ แล้วแต่กรณี (๒) ถ้ามีคู่กรณีคัดค้านว่าผู้นั้นมีเหตุดังกล่าว หากผู้นั้นเห็นว่าตนไม่มีเหตุตามที่คัดค้านนั้น ผู้นั้นจะทำการพิจารณาเรื่องต่อไปก็ได้แต่ต้องแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่งหรือประธานกรรมการทราบ แล้วแต่กรณี (๓) ให้ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นหรือคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง ซึ่งผู้นั้นเป็นกรรมการอยู่มีคำสั่งหรือมีมติโดยไม่ชักช้า แล้วแต่กรณีว่าผู้นั้นมีอำนาจในการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นหรือไม่ และวรรคสาม บัญญัติว่า ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๔ วรรคสอง และมาตรา ๑๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๓ (๑) ถึง (๖) และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยหลักความเป็นกลางหรือหลักไม่มีส่วนได้เสียในฐานะและความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้ที่จะทำการพิจารณาทางปกครองกับคู่กรณี โดยที่มาตรา ๑๓ เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการพิจารณาทางปกครองมีลักษณะต้องห้ามเนื่องจากเป็นคู่กรณีเองหรือมีความสัมพันธ์ตามที่กฎหมายกำหนดในการพิจารณาทางปกครองและย่อมต้องปรากฏว่าเจ้าหน้าที่นั้นมีฐานะเป็นผู้มีสิทธิหรือหน้าที่ หรือมีส่วนได้เสียโดยตรงในเรื่องอันเป็นวัตถุประสงค์แห่งการพิจารณาทางปกครองนั้น โดยบทบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นหลักประกัน



/ความยุติธรรม...

ความยุติธรรมให้แก่ประชาชนผู้มีส่วนได้เสียและป้องกันไม่ให้คำสั่งทางปกครองที่ออกมานั้นเกิดความเคลือบแคลงสงสัยหรือเกิดผลประโยชน์ทับซ้อน ส่วนการที่จะถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีขาดความเป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จะต้องปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์อื่นที่มีลักษณะเป็นสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาไม่เป็นกลาง มิใช่เพียงเพราะผู้ถูกฟ้องคดีเคยโต้แย้งหรือไม่เห็นด้วยกับการดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีในการวินิจฉัยประเด็นคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ไม่ปรากฏว่ามีเหตุที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าว และเป็นหน้าที่และอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีตามที่กฎหมายกำหนด ข้อกล่าวอ้างในส่วนนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการวินิจฉัยประเด็นเรื่องคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ครบองค์ประชุมและนำผู้ที่ไม่ได้เป็นกรรมการสรรหาชุดเดิมเข้าร่วมนับองค์ประชุมและร่วมลงคะแนนเสียง อีกทั้ง นายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ประธานกรรมการสรรหา กสทช. มีอายุ ๗๐ ปี ๘ เดือน (เกิดวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘) ในวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยฯ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ดังนั้น องค์ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีจึงน้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการทั้งหมด ทั้งยังเป็นการขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นกรรมการสรรหา กสทช. แล้ว จึงไม่มีอำนาจตามมาตรา ๑๕/๑ วรรคสี่ ประกอบมาตรา ๗ ก (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อมีเหตุต้องมีการเลือกและแต่งตั้งกรรมการ ให้มีคณะกรรมการสรรหากรรมการคณะหนึ่ง ทำหน้าที่คัดเลือกผู้สมควรได้รับเลือกเป็นกรรมการ ประกอบด้วย (๑) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลรัฐธรรมนูญ จำนวนหนึ่งคน (๒) ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาอาวุโสซึ่งเคยดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา จำนวนหนึ่งคน (๓) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด จำนวนหนึ่งคน (๔) กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จำนวนหนึ่งคน (๕) กรรมการตรวจเงินแผ่นดินซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน จำนวนหนึ่งคน (๖) ผู้ตรวจการแผ่นดินซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมผู้ตรวจการแผ่นดิน จำนวนหนึ่งคน (๗) ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย วรรคสอง บัญญัติว่า ให้คณะกรรมการสรรหาตามวรรคหนึ่งเลือกกรรมการสรรหาคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการสรรหา วรรคสาม บัญญัติว่า ประธานและกรรมการสรรหาไม่มีสิทธิสมัครเป็นกรรมการ วรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีที่ไม่มีกรรมการสรรหาในตำแหน่งใด หรือมีแต่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้



/ถ้ากรรมการ...

ถ้ากรรมการสรรหาที่เหลืออยู่นั้น มีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ให้คณะกรรมการสรรหาประกอบด้วย กรรมการสรรหาเท่าที่มีอยู่ และวรรคห้า บัญญัติว่า ให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาทำหน้าที่เป็น หน่วยธุรการในการดำเนินการสรรหาและคัดเลือกกรรมการ

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เดิม คณะกรรมการสรรหา กสทช. มีทั้งหมด ๗ คน โดยที่ นายณรงค์ รัฐอมฤต กรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิมได้พ้นจากตำแหน่งกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ด้วยเหตุครบวาระการดำรงตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๓๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และ นายสมศักดิ์ สุวรรณสุจริต กรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม ได้พ้นจากตำแหน่งผู้ตรวจการแผ่นดิน ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๘ ด้วยเหตุมีอายุเกิน ๗๐ ปี จึงเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๒๑๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ และเป็นเหตุให้พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ ดังนั้น คณะกรรมการสรรหา กสทช. จึงขาดคุณสมบัติจำนวน ๒ คน คงเหลือ คณะกรรมการสรรหา กสทช. จำนวน ๕ คน สำหรับกรณี ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยนั้น เป็นกรรมการสรรหาโดยตำแหน่งตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๗) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อนายวิทย์ รัตนกร ได้รับมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย แทนนายเศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๘ นายวิทย์ รัตนกร จึงมีสถานะเป็นกรรมการสรรหา กสทช. ชุดเดิม โดยผลของกฎหมาย และเมื่อปรากฏว่าในการประชุมคณะกรรมการสรรหา กสทช. ครั้งที่ ๑/๒๕๖๙ เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๙ มีกรรมการสรรหาเข้าร่วมประชุมจำนวน ๕ คน ได้แก่ (๑) นายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาอาวุโสซึ่งเคยดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ประธานกรรมการสรรหา ซึ่งเป็นโดยตำแหน่งตามที่กฎหมายกำหนดและยังไม่เกษียณอายุราชการในปี พ.ศ. ๒๕๖๘ เนื่องจากเกิดหลังเดือนตุลาคม และกฎหมายไม่ได้กำหนดอายุของคณะกรรมการสรรหาไว้ จึงไม่ขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นกรรมการสรรหา กสทช. ตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี (๒) นายณดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลรัฐธรรมนูญ กรรมการสรรหา (๓) นางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน กรรมการสรรหา (๔) นายวิทย์ รัตนกร ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย กรรมการสรรหาโดยตำแหน่ง และ (๕) นายวิชณุ วรัญญู ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด กรรมการสรรหา เลขาธิการ และโฆษกคณะกรรมการสรรหา ดังนั้น คณะกรรมการสรรหา กสทช. ดังกล่าวจึงไม่ขาด



/คุณสมบัติ...

คุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นกรรมการสรรหา กสทช. แม้ข้อเท็จจริงปรากฏว่านางยุพิน ชลานนท์นิวัฒน์ ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการสรรหาไม่ได้เข้าร่วมประชุม แต่เมื่อรวมจำนวนกรรมการที่มาประชุมจำนวน ๔ คน ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ๗ คน ถือว่าครบองค์ประกอบของคณะกรรมการสรรหา กสทช. จึงเป็นองค์ประชุมที่อำนาจพิจารณาวินิจฉัยประเด็นเรื่องคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีได้ ตามมาตรา ๑๔ วรรคสี่ ประกอบมาตรา ๑๕/๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในกระบวนการพิจารณาทางปกครองผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน หรือไม่ให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตน อันเป็นการละเมิดหลักสิทธิได้รับการรับฟังตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับกระบวนการพิจารณาทางปกครองใช้ระยะเวลาเพียงแค่ ๓๗ วัน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่กระชั้นและแสดงให้เห็นถึงความเร่งรีบอย่างผิดวิสัย นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมี โอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน และมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คู่กรณีมีสิทธิขอตรวจสอบเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนได้ แต่ถ้ายังไม่ได้ทำคำสั่งทางปกครองในเรื่องนั้น คู่กรณีไม่มีสิทธิขอตรวจสอบเอกสารอันเป็นต้นร่าง คำวินิจฉัย เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีเพื่อชี้แจงข้อกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องในประเด็นอันเป็นสาระสำคัญของข้อโต้แย้งและคัดค้าน รวมถึงประเด็นอื่น ๆ ตลอดจนแจ้งสิทธิ หน้าที่และเชิญผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมประชุมกับผู้ถูกฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือเชิญผู้ฟ้องคดีเข้าให้ข้อมูลข้อเท็จจริงและแสดงพยานหลักฐาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ที่ สทช ๑๐๐๑/๒๕๖๔๖ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๔ แจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีมีการปฏิบัติงานและการประชุมซึ่งได้นัดหมายไว้ล่วงหน้าและเป็นภารกิจการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของประธานกรรมการ กสทช. จึงไม่สามารถเข้าร่วมประชุมกับผู้ถูกฟ้องคดีได้ และมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สทช ๑๐๐๑/๒๕๔๐๗ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๔ ขอคัดค้านความไม่เป็นกลางและอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้มีหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ที่ สว (กสทช) ๐๐๐๘/(สว) ๓๑๐ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๔ ถึงผู้ฟ้องคดี ขอข้อมูลและเชิญเข้าร่วมประชุมเพื่อแจ้งรายละเอียดอีกครั้ง แต่กลับได้รับหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สทช ๑๐๐๑/๓๓๐๙๕ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ขอคัดค้านโต้แย้ง และขอให้ระงับการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดี โดยมีข้อความระบุว่า “...ข้าพเจ้ามิได้มีสถานะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าถูกกล่าวหาแต่อย่างใด ซึ่งเป็นเอกสารที่ชี้แจงรายละเอียดถูกต้องสอดคล้องกับข้อเท็จจริงโดยแยกช่วงเวลาสถานะของข้าพเจ้าไว้ดังนี้ (๑) ช่วงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๕ ข้าพเจ้ามีสถานะเป็นพนักงาน



/มหาวิทยาลัย...

มหาวิทยาลัย (๒) ช่วงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ข้าพเจ้ามีสถานะเป็น “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” ซึ่งเป็นการประกอบวิชาชีพอิสระ มีใช้พนักงานมหาวิทยาลัย...” พร้อมทั้งได้แนบหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สทช ๑๐๐๑/๓๐๗๙๔ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๙ ซึ่งปรากฏถ้อยคำว่า “...ในช่วงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๕ ข้าพเจ้าปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพนักงานมหาวิทยาลัย แต่ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ข้าพเจ้ามีสถานะเพียง “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” ซึ่งเป็นการประกอบอาชีพอิสระในวิชาชีพเวชกรรมและไม่ได้มีสถานะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด...” นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือเพิ่มเติมไปยังนายกสภามหาวิทยาลัยมหิดล และปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม เพื่อขอให้เร่งรัดการตรวจสอบข้อเท็จจริงและจัดส่งเอกสารของมหาวิทยาลัยมหิดล แต่ปรากฏว่าอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลแจ้งว่าไม่สามารถให้ข้อเท็จจริง รวมทั้งตรวจสอบและรับรองเอกสารหลักฐานใด ๆ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะคู่กรณีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย รวมถึงแสดงพยานหลักฐานต่อผู้ถูกฟ้องคดีโดยชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ประกอบกับไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเคยยื่นคำร้องขอตรวจดูเอกสารกับผู้ถูกฟ้องคดีและกรณีนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดกรอบระยะเวลาเอาไว้แต่อย่างใด และเนื่องจากกรรมการสรรหา กสทช. บางคนกำลังจะพ้นจากตำแหน่ง ได้แก่ นางยุพิน ชลานนันทน์วิวัฒน์ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ปัจจุบันพ้นจากตำแหน่งกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๗ ด้วยเหตุครบวาระการดำรงตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๓๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมาตรา ๒๑ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว บัญญัติให้กรรมการตรวจเงินแผ่นดินที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการใหม่แทน ปัจจุบันอยู่ระหว่างการสรรหา ดังนั้นนางยุพินฯ จึงยังคงเป็นผู้มีคุณสมบัติเป็นกรรมการสรรหา กสทช. จนกว่าจะมีการสรรหากรรมการตรวจเงินแผ่นดินใหม่มาแทนนางยุพิน ชลานนันทน์วิวัฒน์ ส่วนนายเกียรติพงศ์ อมาตยกุล ประธานกรรมการสรรหา กสทช. ผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาอาวุโส ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาซึ่งได้รับคัดเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ซึ่งปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสในศาลแรงงานภาค ๗ จะพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุเกษียณอายุราชการในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๙ ประกอบกับกรรมการสรรหา กสทช. เท่าที่เหลืออยู่ซึ่งได้แก่ นายณภดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ นายวิทย์ รัตนากู ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย และนายวิชณุ วรัญญู รองประธานศาลปกครองสูงสุด เป็นผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงย่อมมีภาระหน้าที่สำคัญจำนวนมาก เรื่องดังกล่าวมีลักษณะเป็นกรณีเกี่ยวเนื่องกับผู้มีหน้าที่และอำนาจในการรักษาไว้ซึ่งคลื่นความถี่และสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียมอันเป็นสมบัติของชาติ เพื่อใช้



/ให้เกิดประโยชน์...

ให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชน ตามมาตรา ๖๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และจำเป็นต้องดำเนินการมิให้เกิดผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในการทำหน้าที่ของ กสทช. จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีเหตุผลอันสมควรที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาให้แล้วเสร็จโดยไม่ล่าช้าเกินสมควร ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยของ คณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ในการเป็นกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และถือว่าเป็น ผู้สละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

โดยที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ที่คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีสถานะเป็น “แพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง” มิได้เป็น “ลูกจ้าง” ของมหาวิทยาลัยมหิดลแต่อย่างใด นั้น กรณีจึงมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานหรือ ลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งถือเป็นการขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบ กิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๘ บัญญัติว่า กรรมการต้อง (๑) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ (๒) ไม่เป็นพนักงานหรือลูกจ้าง ของหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือราชการส่วนท้องถิ่นและไม่เป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาของ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ (๓) ไม่ประกอบอาชีพหรือวิชาชีพอิสระอื่นใดที่มีส่วนได้เสียหรือมี ผลประโยชน์ขัดแย้งไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมกับการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งกรรมการ มาตรา ๑๕ วรรคเจ็ด บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง ย่อมไม่เป็นเหตุให้ระงับหรือชะลอ การดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการสรรหาที่ได้ดำเนินการไปแล้ว เว้นแต่ศาลปกครองจะมีคำพิพากษาหรือ คำสั่งเป็นอย่างอื่น ในการนี้หากศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งใด ๆ อันเป็นผลให้บุคคลที่ได้รับการ คัดเลือกขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามหรือได้รับการคัดเลือกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณี เช่นว่านั้น ไม่มีผลกระทบต่อกิจการที่บุคคลนั้นได้กระทำไว้แล้วก่อนมีคำพิพากษาหรือคำสั่งดังกล่าว พระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ บัญญัติว่า กิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ มาตรา ๑๕ มหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่กระทำการต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในมาตรา ๗ อำนาจและ หน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง... (๒) รับค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน เบี้ยปรับ และค่าบริการในการ ให้บริการภายในอำนาจหน้าที่ของมหาวิทยาลัย รวมทั้งทำความตกลงและกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการนั้น



/มาตรา ๑๖...

มาตรา ๑๖ รายได้ของมหาวิทยาลัย มีดังนี้... (๔) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน เบี้ยปรับ และค่าบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย... (๗) รายได้หรือผลประโยชน์อย่างอื่น... ประกอบกับข้อบังคับ มหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลลูกจ้างเงินรายได้ พ.ศ. ๒๕๖๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕ ข้อ ๔ กำหนดว่า ในข้อบังคับนี้ “ลูกจ้าง” หมายความว่า พนักงานซึ่งจ้างจาก เงินรายได้ของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล โดยได้แก่ ลูกจ้างประจำและลูกจ้าง ชั่วคราว “ลูกจ้างชั่วคราว” หมายความว่า ลูกจ้างที่จ้างให้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะงานชั่วคราว และมีกำหนดระยะเวลาการจ้างไม่เกินปีงบประมาณ โดยให้ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือนหรือรายวัน หรือรายชั่วโมง “ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างที่จ้างให้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะงานประจำ และให้ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน

แม้ว่าพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ไม่ได้นิยามคำว่า “พนักงานหรือลูกจ้าง” ไว้ แต่เมื่อพิจารณาบทบัญญัติตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ที่มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. ได้รับประโยชน์ส่วนบุคคล อันอาจขัดหรือแย้งกับประโยชน์ส่วนรวม หรือกระทบต่อความเป็นอิสระและความเป็นกลาง ในการปฏิบัติหน้าที่ของตน อันเป็นมาตรการเชิงป้องกันมิให้เกิดสถานการณ์ที่ประโยชน์ส่วนบุคคล อาจเข้ามาเกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจรัฐ มิใช่จำต้องปรากฏว่ามีการใช้อำนาจหน้าที่เพื่อแสวงหา ประโยชน์แก่ตนเองหรือเกิดความเสียหายแก่ประโยชน์สาธารณะขึ้นแล้วเสียก่อน อีกทั้ง ตำแหน่ง กรรมการ กสทช. ยังเกี่ยวข้องกับการจัดสรรคลื่นความถี่ซึ่งเป็นทรัพยากรของชาติและมีผลประโยชน์ เกี่ยวข้องจำนวนมาก การพิจารณาว่า กรรมการ กสทช. ผู้ใดมีสถานะเป็น “พนักงานหรือลูกจ้าง” ของหน่วยงานของรัฐ อันมีลักษณะต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว จึงต้องพิจารณาถึงสภาพและ สาระสำคัญแห่งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับหน่วยงานของรัฐตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏทั้งหมด ว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวก่อให้เกิดหรือมีศักยภาพที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนบุคคลที่อาจขัด หรือแย้งกับการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ มิใช่พิจารณาแต่เพียงรูปแบบทางนิติสัมพันธ์ ชื่อเรียก ของตำแหน่ง หรือรูปแบบการจ่ายค่าตอบแทนเป็นสำคัญ หากแต่ต้องพิจารณาถึงสภาพแห่ง นิติสัมพันธ์และข้อเท็จจริงในการปฏิบัติงานโดยรวมว่า บุคคลนั้นเข้ามาปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงาน ของรัฐในลักษณะที่อยู่ภายใต้การจัดองค์กร การกำกับดูแล และระเบียบของหน่วยงาน ตลอดจน ได้รับค่าตอบแทนหรือประโยชน์ตอบแทนจากการปฏิบัติงานนั้นหรือไม่ ซึ่งหากบุคคลนั้นยังคง ปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐและได้รับค่าตอบแทนหรือประโยชน์อื่นใดจากความสัมพันธ์ ดังกล่าว ซึ่งทำให้มีสถานะความสัมพันธ์และได้รับผลประโยชน์กับหน่วยงานของรัฐนั้น ก็ย่อมต้องนำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาประกอบการวินิจฉัยว่าเข้าลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา ๘ (๒) หรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าวในการป้องกัน การขัดกันแห่งผลประโยชน์และรักษาความเป็นกลางในการใช้อำนาจรัฐ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า



ในช่วง...

ในช่วงระหว่างวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดียังมีสถานะเป็นพนักงานคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ในตำแหน่งรองศาสตราจารย์ (ตำแหน่งบริหาร - รองคณบดีฝ่ายสวัสดิการและกิจการพิเศษ) รวมถึงปฏิบัติหน้าที่ตรวจรักษาผู้ป่วยที่ฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีลาออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย สังกัดคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ตามคำสั่งคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี ที่ ล.บค. ๒๖/๒๕๖๕ เรื่อง อนุญาตให้พนักงานมหาวิทยาลัยลาออกจากงาน ตั้งแต่วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๕ ปรากฏว่า ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นแพทย์ค่าตอบแทนรายชั่วโมง โดยตรวจผู้ป่วยที่ฟรีเมียมคลินิกศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ ประจำศูนย์หัวใจหลอดเลือดและเมแทบอลิซึม กลุ่มศูนย์สนับสนุนพันธกิจคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี แม้จะมีได้มีสัญญาจ้างเป็นลายลักษณ์อักษรในช่วงที่ปฏิบัติงานเป็นแพทย์รายชั่วโมง ทั้งมิได้รับเงินเดือนในลักษณะเดียวกับแพทย์ประจำก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดียังคงเข้าปฏิบัติงานและได้รับประโยชน์ตอบแทนจากหน่วยงานของรัฐภายใต้ระบบและการกำกับดูแลของหน่วยงาน ความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงมิใช่กรณีที่ผู้ฟ้องคดีประกอบวิชาชีพแพทย์โดยอิสระจากหน่วยงานโดยสิ้นเชิง แม้ผู้ฟ้องคดีจะกล่าวอ้างว่า เป็นการประกอบวิชาชีพอิสระ ไม่ถือเป็นบุคลากรในสังกัดคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี รวมทั้งไม่ใช่ลูกจ้าง เนื่องจากไม่มีสัญญาจ้างและคำสั่งจ้างผู้ฟ้องคดีในฐานะแพทย์ประจำโรงพยาบาล แต่ก็ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการทำสัญญาหรือข้อตกลงกับคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี เพื่อขอใช้สถานที่ เครื่องมือ และอุปกรณ์เพื่อประกอบโรคศิลปะในนามของผู้ฟ้องคดีเพื่อตรวจและรักษาผู้ป่วย และมีข้อตกลงแบ่งเงินค่าตรวจรักษาที่ได้รับจากผู้ป่วยโดยโรงพยาบาลเป็นผู้เรียกเก็บเงินค่าตรวจรักษาแทนผู้ฟ้องคดี แล้วนำมาจ่ายให้กับผู้ฟ้องคดีเพื่อแบ่งรายได้ให้แก่โรงพยาบาลต่อไป ซึ่งปรากฏหลักฐานในแบบคำร้องของรหสบุคคล/ต่อรหสบุคคล (สำหรับบุคลากรที่มีได้สังกัดคณะ) ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๕ ที่ผู้ฟ้องคดีได้เลือกในส่วนของประเภทการจ้าง เป็นพนักงานค่าตอบแทน (ชม.) และได้เลือกในช่อง “รับค่าตอบแทน” อันเป็นการแสดงเจตนาเข้าผูกพันตนตามระบบบริหารงานบุคคลและระเบียบของโรงพยาบาลซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ เนื่องจากรหสบุคคล ถือเป็นเงื่อนไขและเครื่องมือสำคัญทางทะเบียนงานบริหารบุคคลของหน่วยงานรัฐ ที่ใช้ในการยืนยันตัวตน กำหนดสิทธิ และควบคุมการปฏิบัติงานของบุคลากรภายในองค์กร โดยในการปฏิบัติหน้าที่ตรวจรักษาผู้ป่วยของผู้ฟ้องคดีมีการทำหัตถการและให้บริการทางการแพทย์ภายในโรงพยาบาลรามาธิบดี มีการใช้สถานที่ เครื่องมืออุปกรณ์ บุคลากร ระบบงาน และทรัพยากรของโรงพยาบาล ซึ่งในการปฏิบัติงานย่อมต้องอยู่ภายใต้กฎ ระเบียบ และระบบบริหารจัดการของโรงพยาบาลรามาธิบดี รวมทั้งได้รับค่าธรรมเนียมแพทย์ ค่าธรรมเนียมหัตถการ ที่ถือเป็นรายได้ประเภทหนึ่งของมหาวิทยาลัยมหิดลตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐



/และประโยชน์...

และประโยชน์อื่นที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการปฏิบัติงานดังกล่าว ตลอดจนย่อมได้รับความคุ้มครองหรือการดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ในทางการแพทย์ตามกฎหมาย แม้ค่าธรรมเนียมการแพทย์ที่จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือประโยชน์อื่นดังกล่าวจะมีได้เรียกว่าเงินเดือนหรือค่าจ้างในฐานะบุคลากรประจำของโรงพยาบาลก็ตาม แต่ก็ถือเป็นประโยชน์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการให้บริการทางการแพทย์ภายในโรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล และมีความเกี่ยวเนื่องกับระบบการเรียกเก็บหรือการจัดสรรค่าธรรมเนียมของโรงพยาบาลรามาริบัติ โดยผู้ป่วยของโรงพยาบาลสามารถนำไปเบิกจ่ายตรงกับกรมบัญชีกลางได้ ซึ่งหากเป็นวิชาชีพอิสระของเอกชนโดยทั่วย่อมจะไม่สามารถเบิกจ่ายตรงจากงบประมาณแผ่นดินผ่านระบบโรงพยาบาลของรัฐได้ สำหรับในส่วนขอรายงานภาษีที่โรงพยาบาลรามาริบัติออกให้แก่ผู้ฟ้องคดี แม้จะปรากฏว่าเงินได้ของผู้ฟ้องคดีเป็นเงินได้จากวิชาชีพอิสระตามมาตรา ๔๐ (๖) แห่งประมวลรัษฎากร ก็ตาม แต่ก็เป็นการจัดประเภทเงินได้ตามรูปแบบทางภาษีเพื่อประโยชน์ในการคำนวณและหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามที่กรมสรรพากรกำหนดเท่านั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดียังคงมีความสัมพันธ์กับหน่วยงานของรัฐทั้งในทางข้อเท็จจริงและในทางผลประโยชน์ กรณีจึงมิใช่เป็นเพียงการประกอบวิชาชีพอิสระโดยปราศจากความเกี่ยวข้องของหน่วยงานของรัฐอย่างสิ้นเชิง อีกทั้งการลาออกจากตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายสวัสดิการและกิจการพิเศษ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล นั้นเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบแห่งความสัมพันธ์ในทางนิตินัย หาได้ทำให้ความสัมพันธ์ในทางข้อเท็จจริงและทางผลประโยชน์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับโรงพยาบาลสิ้นสุดลงไม่ การพิจารณาแต่เพียงว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีสัญญาจ้างในฐานะแพทย์ประจำหรือมิได้รับเงินเดือนจากโรงพยาบาลรามาริบัติ ย่อมเป็นการยึดถือรูปแบบทางนิตินัยสัมพันธ์โดยมิได้พิจารณาถึงสภาพความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจริงดังกล่าว อันไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติว่าด้วยลักษณะต้องห้ามและหลักการคุ้มครองความเป็นอิสระของผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. ซึ่งเป็นสาระสำคัญและอาจก่อให้เกิดข้อเคลือบแคลงเกี่ยวกับความเป็นอิสระและความเป็นกลางในการดำรงตำแหน่งกรรมการ กสทช. ได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสรรหากรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๖๙ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๙ วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นกรรมการ กสทช. ตามมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และถือว่าเป็นผู้ละสิทธิในการเข้ารับตำแหน่งตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ทั้งนี้ เมื่อศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งอันเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีที่ได้รับการคัดเลือกขาดคุณสมบัติ



/หรือมีลักษณะ...

หรือมีลักษณะต้องห้ามหรือได้รับการคัดเลือกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมไม่มีผลกระทบต่อ
กิจการที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำไว้แล้วก่อนมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ตามมาตรา ๑๕ วรรคเจ็ด
แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง
วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

พิพากษายกฟ้อง

นายตระหนักร เกียรติศิริโรจน์
รองอธิบดีศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
หัวหน้าคณะ

นายจิริยุทธ ทรงนวล
รองอธิบดีศาลปกครองกลาง

นายนิทัศน์ จุฬินนง
รองอธิบดีศาลปกครองกลาง

นายदनัย ศรีโมรา
รองอธิบดีศาลปกครองกลาง

นายดิเรก สุคนธสาคร
รองอธิบดีศาลปกครองกลาง



ตุลาการผู้แถลงคดี : นายธนกร ศฤงคาร

